

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Številka 43
Leto VII
Posamezna številka po 2 Din

Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta 29/L. Rokopisi se ne vračajo. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393.

Ljubljana, 31. oktobra 1935

Naročnina za četrlet 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2½ dolarja. — Za odgovore je priložiti znamko.

Pomagajte jim z dejanjem

Par dni je tega, ko je neka stara žena, ki si s težavo služi svoj vsakdanji kruh, ki mora sama preživljati, oblačiti in šolati otroke, ker je njen mož brez zaslužka — ta žena mi je tedaj rekla:

»Več gospodinjstkih pomočnic sem že slišala, kako se pritožujejo, ker se slišala, kako se pritožujejo, ker ste jih v propagandnem letaku o zdravniškem romanu »Za človeško življenje« postavili v čudno luč. Gotovo ne veste, gospod urednik, kako težko življenje imajo ta dekleta; ne toliko zato, ker morajo opravljati najneprijetnejša dela, še bolj zato, ker se nadnje izliva vsa jeza, vsa slaba volja njihovih gospodinj. Ne, gospod urednik, tega niso zaslužile; zdaj jim bodo njihove milostljive še bolj očitale to pa ono — a največkrat čisto po nedolžnem.«

»Čudno se mi zdi, gospod urednik, mi je še rekla dobra žena, kako da ste takšno reč napisali ravno vi, ki o Vas vsi vedo, da se s srcem zavzimate za male ljudi, za ljudi, ki živijo od žuljev svojih rok, za tiste, ki so najbolj potrebni zaščite.«

Poslušal sem ženo, potem sem ji pa odkrito in iskreno odgovoril. Prav tako odkrito mislim tudi na tem mestu odgovoriti vsem tistim, ki so si morda enako mislili kakor dobra žena. Še več; porabil bom priložnost, da povem svojo sodbo o prečem problemu, ki reže toliko naših deklet v živo meso — o življenju služkinj in gospodinjstkih pomočnic, o tistem sloju naroda, ki javnost tako nerada o njem govori.

Najprej, v našo opravičbo: tisto mesto iz knjige zdravnika dr. Löbla, ki ga je imela ona žena v mislih, govori o vlemestnih razmerah na Nemškem in v Avstriji, ne o naših. Drugo: »Za človeško življenje« nismo mi napisali, mi smo ga samo prevedli po nemškem izvirniku; v prevodu pa ne smemo ničesar pripisati ne izpuštili. Tudi ni namen tega dela komurkoli karkoli očitati.

Moje stališče do problema samega je pa tole:

Služkinje so danes — ne samo pri nas, tudi drugod — žal še zmerom tisti stan, ki mora opravljati najnižja dela. Tudi za to mora nekdo biti, boste rekli; prav. Toda razen telesnega trpljenja morajo le prepogosto prenašati tudi duševno gorje, poniževanje in prezir.

Spomnim se, da sem že večkrat v beograjskih časnikih, v dunajskih, praških, pariških srečal kratke beležke in članke o služkinjah. A zmerom je bilo to branje žalostno, zmerom mi je pustilo grenak občutek.

Spomnim se neke afere iz Beograda. Neka odlična gospa je svojo služkinjo tako pretepla, da so jo morali z rešilnim avtom odpeljati v bolnišnico. Drugi služkinji, ki je prišla k tej gospe, se ni nič bolje godilo. Imenitna dama je tako nezasišano ravnala s svojimi služkinjami, da ni nobena strelpa pri njej dalje kakor par dni. To se je godilo tako dolgo, dokler niso sosedje vstali zoper prestopačo »dama« in jo je morala policija naučiti ravnanja z ljudmi.

Bral sem tudi o primerih, ko je morala služkinja postati ljubica svojega gospodarja ali njegovega dičnega sina. Stvar je kdaj pa kdaj prišla na dan pred sodiščem, ko je mlada nezakonska mati, prepuščena sama sebi, iskala svoje pravice.

Vse to dobro vem in vsakdo ve, kdor ima le malo srca in človeškega čuvstva.

A prav tako vemo, da se takšne reči dogajajo tudi med nami in da te umazane in žalostne stvari prikrijevajo, saj so le prevečkrat po sredi ugledne družine, saj gre vendar za to, da se ne bi preprosto ljudstvo pohujšalo, saj gre za skandale, ki ne smejo na dan, saj gre za »zakonsko« srečo tako imenovanih boljših ljudi. Kdo se bo potem zmenil za takole sirote, ki je prišla iz bogve katere zaplankane slovenske vasi služiti zase in za svoje?

Da, naše nepokvarjeno dekle, ki je prišlo iz »zaplankane« gorenjske, notranjske ali dolenske vasi! Zakaj si prišlo, dekle? O, vem! A bolje bi bilo storilo, stokrat bolje,

Sueški prekop, zlata jama mednarodnega kapitala

U. C. Pariz, v oktobru.

Temu polni vojna žepa, drugemu prazni blagajno. Tako je to menda od pamtiveka.

Na svetu je mnogo rudnikov, kjer kopljejo zlato, Sueški prekop je pa tako čudovit rudnik, da v njem zlata še kopati ni treba. Dlan odpiraš, pa se steka zlato vanjo.

Leta 1869 je francoski inženjer Ferdinand Lesseps dokončal Sueški prekop s francoskim denarjem in pod francosko upravo. Angleška je sprva sicer na vse kriplje nagajala, na koncu je pa morala vendar priznati, da je to ogromno

no znižala prevozne pristojbine. Više so pa še zmerom za 25 odstotkov ko pristojbine, ki jih pobira ameriška država za prevoz skozi Panamski prekop. Pripomniti moramo, da je vožnja po Panamskem prekopu zelo težavna, zakaj ladje morajo skozi nešteto zapornic, ker je vodna gladina na več mestih različna.

Družba, lastnica Sueškega prekopa, zahteva za vsakega človeka 140 dinarjev prevoznine, za vsako tona pa še posebej 80 dinarjev. Recimo, da ima neki parnik 20 tisoč ton in da vozi 5.000 vojakov; zanj mora plačati država približno

po noči najstrože prepovedana.

Družba je seveda imela svoje vzroke za to, zakaj kaj lahko bi se primerila nesreča, pa bi običal kak parnik sredi prekopa. Preden bi ga izvele, bi minilo lepo število dni, in vse te dni bi blagajna ostala prazna. Današnji dan ni več take nevarnosti: prekop je razširjen in ponoči tako dobro razsvetljen, da je plovba tudi v nočnih urah mogoča. Količkej hitra ladja potrebuje zdaj samo 13 ur od Port-Saida do Sueza. Vsako ladjo spremlja poseben vodnik, da je družba zastran nesreče brez skrbi.

Vzdolž prekopa dela neprenehoma 2.500 ljudi. Ti poglabljajo prekop in čistijo bregove od peska, ki ga nanesejo viharji. Izdelovanje brodovja z leta v leto napreduje in ustvarja prave pravcate vodne velikane, zato mora družba zmerom širiti prekop in ga poglabljati. Prekop je bil ob svojem rojstvu komaj 22 m širok, današnji dan pa meri ponekod že 60 m, poglobili so ga pa z 8 m kar na 11 m in še bolj. Velikim ladjam seveda ne ustrežata niti širina niti globina, zato ima družba v načrtu, da prekop še bolj razširi in poglubi.

Leta 1932, torej v letu najhujše krize, so znašali dohodki družbe 834 milijonov francoskih frankov, izdatki pa samo 290 milijonov. Profit družbe je presegal pol milijarde frankov. Razdelili so si ga pa kajpada gospodje ravnatelji in delničarji. Na vsako delnico, ki ji je nominalna vrednost 250 frankov, so dobili njihovi lastniki po 387 frankov dividend, čeprav je družba že prej radodarno razdelila preostali denar po postavkah, ki so pri vseh delniških družbah v navadi. Od čistega dobička so vrgli 17½% na obresti in dolg, 9% na izgubo in rezervno, 2½% ravnateljem in njihovim pomočnikom, nazadnje šele delničarjem 7½%.

Sueški prekop drži čez egiptsko ozemlje; takrat, ko so družbo ustanovili, sta po pogodbi dobivala egiptski vladar in država določen del dohodkov. Ker je pa egiptska država siromašna, je bila prisiljena prodati svojo soudeležbo, torej vse svoje delnice in pravice, saj smo že povedali, da jih je prevzela deloma angleška vlada, nekaj pa leta 1880 Crédit Foncier, ki je odkupil od egiptске vlade dobiček 15% vseh delnic za 22 milijonov frankov. V poslednjih petih letih je Crédit Foncier pobral samo na teh 15% 100 milijonov frankov na leto.

Vojna je strašna reč, nekaterim pa zelo prav pride. Družba sueškega prekopa, ki jo varuje angleški lev, si prav gotovo zadovoljno mine roke.

(Po »Politika«.)

Londonška borza, največje kupcijsko središče sveta

delo tehnike, ki ga je sprva imenovala »zakotni blatni jarek«, za evropsko plovbo neprecenljive važnosti. Tedanji predsednik angleške vlade Disraeli je pokazal Angležem pravo pot. Leta 1875 je namreč zvedel, da namerava egiptski kedi v prodati svojih 176.000 delnic, ker je bil pred polomom. Umni Anglež je zavohal dobro kupčijo, pa je s posredovanjem Rothschildove banke kupil vse te vrednostne papirje za 4 milijone funtov šterlingov. Seveda je šlo to na račun angleške države.

Da je imela Angleška od tega nakupa ogromne gmotne koristi, zgovorno dokazujejo številke: delnice, ki jih je Anglija kupila za piškave 4 milijone funtov šterlingov, so danes vredne 72 milijonov. Ze same dividende, ki jih je angleška državna blagajna vnovčila od leta 1875 do danes, znašajo 40 milijonov funtov šterlingov. Angleška ima sicer 46 odstotkov, skoraj polovico vseh delnic, pa vendar nima kljub veliki udeležbi nič več vpliva kakor drugi delničarji. Pravila družbe namreč pravijo, da ne more en sam lastnik delnic, pa naj jih ima kolikor koli, imeti več ko deset glasov na obnem zboru. Zaradi tega tudi Angleška nima več ko deset glasov. Drugi delničarji so zvečine Francozi in zaradi tega je tudi njihov glas odločilen.

Družba šteje 32 ravnateljev, ki so s šefi oddelkov vred od leta 1922 prešli na plačah in nagradah 12 milijard naših dinarjev, dočim je ves prekop stal samo 6 in pol milijard današnjih dinarjev.

Družbi sicer očitajo, da je njen edini cilj zbiranje denarja; zato so pred leti angleške parniške družbe zahtevale znižanje prevoznih pristojbin, hkratu so pa grozile, da bodo same zgradile nov prekop za svoje ladje. Družba se je te pretnje tako ustrašila, da je znat-

da si ostalo doma, četi je bilo še tako težko. Res da oblečeš — v nedeljo! — poceni crpe de Chine, toda tvoj obraz je blede, ovenel in bolan. Morda imaš še svoj ideal, lepega in zdravega fanta — a koliko jih je, ki so jim tudi ta ideal ubili...

Nekatere gospodinjstke pomočnice so organizirane, druge ne... A ne glede na to je dolžnost vsakega kulturnega človeka, da vidi v njih ljudi in da jim pomaga, kjer jim le more. Pomaga ne samo z besedo, nego tudi z dejanjem. Haka.

2 milijona 300 tisoč naših dinarjev prevoznine. Če bi hoteli izračunati, koliko parnikov je že šlo po prekopu in koliko jih bo že šlo, pa bi se nam pri milijonih kar zmešalo. Sueška družba dobro služi denar.

Uradni podatki pravijo, da je samo v poslednjih treh mesecih plačala Italija za svoje parnike in za prevoz svojih ljudi okoli 430 milijonov dinarjev. Milijoni se z dneva v dan stekajo v nenasično blagajno družbe, in to daje njenim mogočnikom vso pravico za hvaleisanje, da bo letošnje leto najplodonosnejše med vsemi, še celo bogatejše od leta 1929, ko je plulo po prekopu 6.274 parnikov s skupaj 33.466.014 tonami. Družba ustreza svojim »klijentom« kolikor pač najbolj more. Saj je nekot potrebno parnik za 161 km dolgo pot skoraj 3 dni. Vožnja je bila takrat

Žalostna usoda velikega igralca

Buster Keaton v umobolnici

Iz Los-Angelesa je prejšnji teden prišel glas, da so morali filmskega komika Bustra Keatona na lepem odpeljati v umobolnico. Poročilo je na kratko javilo, da je še pred nekaj leti toli slavni igralec zašel v hudo denarno stisko, zraven je pa doživel s svojo drugo, med tem že ločeno ženo tolikšno razočaranje, da njegov ob boleznih oslabljeni organizem ni bil kos živčnemu napadu in se mu je omračil um.

Buster Keaton je eden izmed tistih mnogoštevilnih umetnikov, ki jim je glasni film izpodzrel življenjski živec. Sicer je zadnje čase še zmerom nastopal, a videlo se

je, da ni več tisti, kakor je bil. Kdo se pač ne spomni njegovega »Navigatorja«, »Zakona gostoljubnosti« in »Generala« — da omenimo samo par njegovih najboljših del? Komik z odrevenelim obrazom, ki se ni sam nikoli smejal, a so se mu zato tem bolj od srca nasmejali milijoni in milijoni njegovih občudovalcev; igralec, ki so ga v Ameriki zmerom imenovali v isti sapi s Chaplinom in Haroldom Lloydom — ta otožni drobni mož nas ne bo nikoli več spravil v dobro voljo...

Keaton je bil dolgo poročen z Natalijo Talmadgevo, sestro znanih filmskih igralcev Norme in Constance. Pred dvema letoma, ko mu je že slabo šlo, sta se razšla. Njegova druga žena je te dni dobila s sodišča razsodbo o ločitvi. Najbrže je ta novica zadala komiku poslednji sunek.

Ironija usode: Ko je žena izvedela, da so njenega moža odpeljali v umobolnico, je takoj prijovala in hotela na vso silo k Bustru Keatonu, da mu bo stregla in mu pomagala ozdraviti. Rekla je, da ne mara nobene vzdrževalnine od nje, in prisegala, da bo ostala za zmerom pri njem, samo ozdravi naj in jo spet vzame k sebi...

Francozi in Nemci

Ahilova peta Evrope

»Družinski tednik« piše in razpravlja o vsem, kar zanima široke plasti njegove čitateljske občine. Le o nečem ne piše, prepričan, da velika večina njegovih prijateljev to odobrava: za vsakdanje politične senzacije in malenkostne osebne prepire v njegovih stolpcih ni prostora. Toda zgrešeno bi bilo, če bi kdo zato sklepal, da je politika že sama po sebi stvar, s katero preprost človek v današnjih pokvarjeni dobi ne bi smel izgubljati svojega dragocenega časa.

Zakulisje baš mednarodne politike je tako bogato z dramatičnimi, skrivnostnimi početjem in po navadi žal le preusodnim intrigantstvom; da bi grešili, če ne bi od časa do časa pomagali svojim bralcem odkriti okno tudi v ta svet. Marsikaj jim tako utegne postati jasno, kar jim je bilo dotlej zavito v neprodirno meglo.

Francozi in Nemci! Osrednji problem evropske politike preteklih stoletij, koliko bolj pa šele povojne dobe, je zajet s tema dvema besedama. Ali ste že kdaj razmišljali, kako bi se bil razvil dogodki v Evropi in sploh na svetu, če si ne bi bila ta dva velika naroda toli nespravljiva sovražnika? Ali ste že razmišljali, kdo neki ima največjo korist od tega sovražstva? Ali vam ni še nikoli prišlo na um, da niso bili Angleži v novejši zgodovini nikoli zavezniki obojih, Nemcev in Francozov, nego so stali vselej na strani tistega, kdor je bil takrat pač slabši? Iz idealizma? Politika ne pozna idealizma. Politika je višja matematika in Angleži obvladajo to stroko računstva kakor nihče drugi. Brez sentimentalnosti so tik pred svetovno vojno koketirali z Nemci in dajali Viljemu II. vzpodbudo... vse dotlej, dokler se niso Nemci zasanjali v nadoblast na morju in jim začeli postajati nevarni. V svetovni vojni so se borili na strani Francozov; da jim niso Nemci čez Belgijo pogledali v Dover, bi bili ostali nevtralni...

In po vojni? Francozi so se opomogli, Nemci so ležali na tleh in Angleži so bili prvi, ki so jim dali roko — ne iz germanskega solidarnostnega čuta, nego iz strahu, da jim ne bi Francozi preveč zrasli čez glavo. Francozi in Nemci so se pred nekaj leti hoteli zares pobotati — pa je vse skup padlo v vodo. Ali se spomnite, kdo je bil takrat posredovalec med njimi? Ali sedaj razumete, zakaj je sporazum moral propasti?

O razmerju med Francozi in Nemcijo kramlja članek, ki ga spodaj priobčujemo. Napisan je v obliki razgovora med Parižanom in Siegfriedom (simbol Nemca; Siegfried je največji nemški pravilnični junak). Članek je izšel v francoskem poluradnem »Tempsu«, to se pravi, da ni brez zveze s francosko vlado; napisal ga je ugledni francoski diplomatski žurnalist Vladimir d'Ormesson. Priobčujemo ga v obširnem izvlečku, pod črto smo pa dodali nekatera pojasnila, tako da ga bo lahko tudi preprost bralec s pridom bral.

Pogovor med Parižanom in Siegfriedom

R. Q. Pariz, oktobra

SIEGFRIED: Nu, kako vam gre, Parižan?

PARIZAN: Pa vam, Siegfried?...

SIEGFRIED: Komičen položaj, se vam ne zdi?...

PARIZAN: Komičen? Ne, mučen in... resen.

SIEGFRIED: Komičen vzlic vsemu — vsaj zame, ki opazujem z balkona!

PARIZAN: Ne zanašajte se preveč, Siegfried! Razen če se vam morda ne zdi razmišljanje tako komično...

SIEGFRIED: Saj to je tisto... Ko razmišljam, se mi tako komično zdi. Pravim si: Glej, glej, kje je zdaj ona proslula francoska ljubezen do Zveze narodov, kje je nekdanje toli glasno zgražanje nad slehernim napadom, naj že pride

Qu.

! Namigavanje na to, da stoji Nemcija pri Italijansko-aleksinskem sporu ob strani in samo opazuje potek dogodkov.

Francozi in Nemi

Nadaljevanje s 1. strani

kd koderkoli?... Vse je skopnelo!... In ko berem članke v vaših listih, se nehote izprašujem, zakaj ste toliko kričali, ko smo rekli z bogom vaši ženevski tetki?...

PARIZAN: Le ne prenašlo, Siegfried, zaleteli se boste! Francozi so narod je v veliki večini še zmerom zvest paktu Zveze narodov, lahko mi verjamete, Sicer pa, ali mi ne bi rajši povedali, v čem po vašem nismo izpolnili svojih obveznosti v tej krizi?...

SIEGFRIED: Oči imam, Parizan, da vidim, ušesa, da slišim, in...

PARIZAN: Kar ste brali in slišali, je samo to: Mi vsi na Francoskem smo si edini — izjem je tako malo, da le potrjujejo pravilo — da je treba pakt spoštovati, in to smo tudi z dejanji pokazali. Toda mnenja smo, da ni vsako kopito za vsak čevlji, Italijansko-abesinski spor je na koncu koncev v bistvu kolonijska zadeva in v Abesiniji ne gre gledati suvereno državo. Napravili smo napako, ko smo jo sprejeli v Zvezo narodov, in to napako bi bilo treba nekako popraviti. Dokaz so vam plemena, ki se brez boja vdajajo Italijanom. Ali bi si mogli kaj takega drugod predstavljati?...

SIEGFRIED: To se pravi, premenjeni moj Parizan, da merite z dvema vatloma. Z enim merite tedaj, kadar gre za Evropo, z drugim pa, kadar gre za Afriko. Ali z drugimi besedami, ki pa isto povedo: z enim vatlom merite Italijane, z drugim pa nas. O, to sem že zdavnaj slutil. Toda nikar se ne slepite, dobro razumem, kaj takšno govoričenje pomeni. Vem pa tudi, da ste si temeljito pokvarili svoje postojanke in da bodo Angleži...

PARIZAN: Angleži se baš najbolj zavzemajo za pakt. Ne razumem, zakaj bi vam to šlo tako v začune?...

SIEGFRIED: Veseli me to, da so Angleži izpregledali vašo dvoletnost in si pravijo: Francozi so neodjenljivi, kadar jim to kaže, in manj neodjenljivi, kadar jim ne kaže. Vidite, baš prekanje med vami in Angleži nas veseli, ker bomo od tega mi imeli korist.

PARIZAN: Vi? Kako? O, dobri moji Siegfried, nikar naj vas videz ne vara! Če že hočete imeti dober nauk iz te zadeve, si zapišite ne navadno ostro in naglo reakcijo Angležev, kadar se kdo le od daleč dotakne njihovih interesov... Pa denimo, da bi si vi res pridobili pri njih globlje prijateljstvo. Povem vam, da bo trajalo samo dolej, dokler boste pametni. Ali mi mar česa drugega zahtevamo od vas kakor pameti? Toda kadar boste le za palec prekoračili mero, po tudi vašega prijateljstva z Angleži konec. Ali naj vas spomnim, kako dobri ste bili z njimi l. 1912? In vendar nista minili niti dve leti, ko so šli v boj zoper vas! Jaz na vašem mestu, Siegfried, še zdaleč ne bi mirno spal, nego bi mi britanska politika v abesinski zadevi hudo, hudo glavo bellla. Da imamo mi angleški temperament, to ve, ali ne bi bili vnovič zasedli Porenja... Zavedati se morate, Siegfried, da smo mi Francozi vzlic vsemu dobrodušni botri... SIEGFRIED: Dobrodušni botri... hm! Saj nam povsod mečete polena pod noge! Toda poslej se boste že morali malo preorientirati. Veste, kaj me najbolj veseli? Ker vidim, v kakšno zagato vas je spravil Mussolini, ker je zveza med vami in njim taka, da on jaše, vi ste mu pa za konja; ker vidim, da se je vaša fronta z Angleži in Italijani razbila in ker nam daje vaša politika tehten adut, da bomo lahko tudi mi terjali kolonije... PARIZAN: Kolonije? SIEGFRIED: Menda! Saj tud nas duši! Vi vidite samo pri Italiji, da ji manjka zemlje. Mi potrebujemo kolonij, da jih obljudimo z našimi ljudmi in da si dobimo sirovin, vi pa samo Italijan-

sko tezo zagovarjate... Ne bojte se, doživeli boste še, ko bomo prišli s svojimi zahtevami. Kaj boste takrat rekli? Ze zdaj se veselim, kakšen obraz boste napravili! Še nikoli v življenju se nisem tako nasmejal, kakor se bom takrat. PARIZAN: Nikar preveč smeha, Siegfried! Pred vsem prav dobro veste, da zavijate resnico, če se delate kakor da bi mislili, da smo mi igrali prvo violino pri delitvi kolonij po končani vojni. Mi Francozi se nismo veselili, ko ste izgubili kolonije. In morda boste tisti dan, ko boste načeli to vprašanje, doživeli kakšno majhno razočaranje zastran Angležev. Recite ven-

dar v Londonu, da naj vam vrnejo Vzhodno Afriko, povejte jim, da vam gredo kolonije, ki so danes pod mandatom južnoafriškega dominiona... SIEGFRIED: Saj so še druge pokrajine primerne za kolonizacijo. Ne vem, zakaj ne bi tisto, kar velja za Italijane, veljalo tudi za Nemce, to se pravi... PARIZAN: Ali ne bi dela šalo na stran in se rajši resno pogovorila? SIEGFRIED: To bi ravno hotel! Saj se že od nekaj zavzemam za resen pogovor z vami. PARIZAN: V veliki zmoti ste, Siegfried, če mislite, da mi ne vidimo vašega problema preobljudenosti in da si zapiramo oči pred resnico. Sicer se pa na tihem sami tega zavedate. Ni naša krivda, če

se naše razmerje pred nekaj leti ni znatno popravilo. Tudi tega se zavedamo, da je vprašanje preobljudenosti — prav tako kakor pri Italijanih — edini pravi problem, ki bi se morala Evropa z njim ukvarjati, če bi bila pametna in bi znala gledati v bodočnost. Toda prepričani smo, da je treba to vprašanje načeti z druge strani; v tem pogledu ste na krivi poti. Vem, kolonijski imperij je lepa reč. Tudi bogastva ustvarja. Toda problema preobljudenosti vendarle ne ureja. Samo britanski imperij pogledite! Največji je na svetu. In vendar vleče za seboj že petnajst let dva milijona nezaposlenih. Pogledite Holandsko. Prostrane in bogate kolonije ima. In vendar je morala izsušiti Zuiderško jezero, ker njena zemlja ne redi vseh ljudi. Pogledite Belgijo. Kongo ima. In vendar je gostota njenega prebivalstva večja ko pri vas. A koliko je Francozov v Maroku, čeprav je ta naša kolonija zelo rodovitna in bogata? Komaj 20.000... Naš veliki poznavelec kolonij Pierre Mille je dejal: Kolonij ne napraviš z ljudmi, napraviš jih z denarjem. Denimo, da Italija popolnoma doseže svoj namen, da izpremeni bogate dežele ravninske Abesinije v kolonije za naseljevanje svojih ljudi. Denimo, da naseli tam tri sto tisoč Italijanov — ali mislite, da bo to rešilo problem? Ne. V modernem svetu imamo samo eno zdravilo, če hočemo ne odstraniti zlo, ki nas teži (docela odstranili ga ne bomo nikoli) nego ga vsaj zmanjšati: to zdravilo je kroženje blaga. A kakaj blago ne kroži? Zaradi krize, to se pravi, zaradi posledic vojne? Gotovo. Toda to stanje se popravila, svetovno gospodarstvo je na poti okrevanja. Ne, tisto kar ne dá, da bi kri začela spet svoj normalni obtok in poživljati telo, ki je vsakdo izmed nas samo skromen organ v njem, je vznemirjenost, ki nas vse tlačí ko móra. In če so danes (kakor vidite, se drzneto to povedati) Italijani kaj krivi naraščanja naših težav, ste tudi vi, Siegfried, s svojo kovačnico, ki zadnja tri leta kuje meč za mečem, s svojim kričanjem, s svojo razbesnelo ideologijo, s svojo sfanatizirano mladino takisto odgovorni za zmedo, v kateri živimo.

* Levji delež nemških kolonij po končani vojni je dobila Anglija, ostanki so si pa v glavnem razdelili Japonci in Francozi.

Senčna stran ljubezni

Alli je ljubosumnost bolezenski pojav?

J. O. Dunaj, oktobra

Skoraj ga ni duševno-bolezenskega pojava, ki ga ne bi vsaj v kalli srečali tudi pri sicer zdravih ljudeh.

Tako je tudi ljubosumnost docela normalen pojav, saj izvira iz naravne potrebe po ohranitvi lastnine in po zaščiti pred drugimi.

Toda treba je ločiti med upravljeno in bolezensko ljubosumnostjo. Nekoč sem zapisal, da je ljubosumnost nekaka projekcija lastne nezadostnosti na drugega človeka. Kdor sam vase zaupa, ima zaupanje tudi v tisto, ji jo ljubi, in narobe: kdor dvomi o samem sebi, bo neizogibno dvomil tudi o ljubezni in zvestobi ljubljene bitja. Iz tega logično sledi, da je bolna ljubosumnost posledica danes toli razširjene duševne bolezni, ki jo imenujemo nejevernostno nevrozo.

Proučevanje ljubosumnostnih pojavov v primerih, kjer je to čustvo pognalo korenine, utegne biti zelo težavno. Spomnim se še, kako me je začudilo, ko sem prvič odkril, da zna biti koren bolne ljubosumnosti zatiranje spolnega nagona. Dobro mi je še v spominu doživljaj nekega slavnega zdravnika za ženske bolezni. Njegova žena je bila strašno ljubosumna nanj in je hotela na vsak način prisostvovati njegovi ordinaciji. Mož ji je hočeš nočeš dovolil. A še tedaj ga je ljubosumnica trpinčila in zahtevala, da opusti ženske pacientke. Zdravnik se je tedaj obrnil do mene in mi je poslal svojo ženo, da jo preiščem. Na moje vprašanje mi je ljubosumnica priznala, da ve, da ji je mož nezvest v mislih, ker je popolnoma prepričana, da sistematsko zatira v sebi spolno pozeženje, ki ga pacientke zbujaajo v njem. Z veliko težavo sem jo prepričal, da njeno početje ni nič drugega kakor podtikanje lastnega spolnega pozeženja možu.

Drugi primer, še prijemljivejši: K meni je prišla neka 70letnica in tožila svojega moža, da se peča z vzgojiteljico. Čudno: tudi njene tri hčere so očetu očitala isti greh, čeprav niso imele niti trohice dokaza. Predlagal sem jim, da naj vendar vzgojiteljico odslovo, a glej: vse po vrsti so se uprle, iskaje vseh mogočih pretvez, da bi jo obdržale. Takšno početje se mi je zdelo sumljivo. Preiskal sem zadevo natančneje in dognal, da so bile vse štiri ženske — pač čuden

pripetljaj kolektivne homoseksualnosti — zaljubljeni v vzgojiteljico, mlado in ljubko dekle, in so svoje skrivno pozeženje podtikale očetu, oziroma možu.

Še en primer, ki bi ga spreten dramatik lahko porabil za imenitno komedijo.

Lepega dne je neka moja pacientka našla v žepu svojega moža, znanega industrijca, ljubavno pisemce. Seveda je bila tisti dan nevihta in hiši; rekla je možu, da vidi samo en način, kako bi mogel popraviti krivico, ki ji jo je storil: če ji pokaže njeno srečnejšo tekmo, da ji dopove, kako grdo se je ponašala proti njej, zakoniti ženi.

Mož se je nekaj časa upiral, a ker žena ni hotela in ni hotela odnehati, je pristal. Toda na tihem se je sklenil zateči k zvižaji.

Med delavkami v njegovi tovarni je bila tudi neka mlada ženska, tako grda, da je človeka kar odbijalo. Tovarnar ji je obljubil lepo nagrado, če bi hotela pred ženo igrati njegovo ljubimko. Delavko je zamikal denar in se je dala pregovortiti.

Toda tovarnar je slabo naletel. Razočarana in v svojem samoljubju užaljena mu je bridko očitala, zakaj si ni bil izbral vsaj lepše in zapeljivejše ljubimke, če jo je že hotel varati. Možu ni kazalo drugega, kakor da ji prizna podtikanje, toda vse njegovo zatiranje je bilo zaman. Žena mu ni verjela; prepričana je bila, da je njen mož poverzen — ali bi se

bil sicer spečal s toli odurno delavko? — in od tistih dob je postalo njuno zakonsko sožitje pravcat pekel.

Prav tako kakor rak je tudi takšna ljubosumnost v svojih početkih ozdravljiva. Kakor hitro pa pože-ne korenine v duši, je zdravljenje silno težavno in komplicirano.

Mimo grede naj povem, da nekatere ženske sploh srečne niso v ljubezni, če ne vedo, da so druge nanje vprav bolno ljubosumne. V njihovi ljubosumnosti vidijo šele dokaz, da jih mož resnično ljubi. Pač odveč bi bilo zatrjevanje, da je takšno modrovanje docela krivo: med ljubosumnostjo in čustveno gorečnostjo ni nikake zveze. Prava ljubezen ne pozna dvomov; prava ljubezen temelji na neomajni skali vere in zaupanja.

(Profesor W. Stekel v »N. F. Presse«)

Ali gremo v A?

A je ime nekega kraja v Svici in je prav gotovo prvo mestece na svetu po abecedi. Na drugem mestu je Aa, neznan kraj v Belgiji, blizu Bruslja.

Aa se pa imenuje tudi devetnajst rek in rečic v Rusiji, na Nemškem in Francoskem. Beseda je germanskega izvira in pomeni vodo.

K enočerkovnim imenom spada tudi pokrajina O na Francoskem. Tam stoji znamenit starinski grad, last markija d'O.

Priimek O je na Francoskem in v Belgiji dokaj običajen. Pravijo, da je živel neki nepismen kmet tega imena. Nekoč je moral podpisati neko notarsko listino. Čeprav ni znal pisati, se je podpisati vendarle znal — kako tudi ne? Krog zna pač vsakdo narisati! — in je hotel pravilno »naslikati« svoj podpis. Toda notar mu ni dovolil; paragrafi pravijo, da se morajo nepismeni ljudje podpisati s križem. Tako se je kmet prav za prav podpisal z »X«, čeprav se je pisal O.

Med kratkimi zemljepisnimi imeni velja omeniti še mestece U v kitajski pokrajini Honanu in mesto Y takisto na Kitajskem, v pokrajini Čantungu.

T. z.

Ni neokusnejšega oblika od pogretega ženskega srca. Bulwer.

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Ne zamerite — pomota!

Napisaal

Mihael Trenk

V sobi gospe Ele je zavznil telefon. Ležala je zleknjena na divanu, kadila cigareto in prebrala neki roman. Zdolgočaseno je prišla za slušalko telefonskega aparata, ki je stal na majhni mizici poleg ležalnika.

»Halo?« je vprašala. Lep moški glas je odgovoril: »Pozdravljena, Rozika! Kako ti gre, srček?«

Ela se za vprašanje še zmenila ni in je dejala:

»S kom bi pa radi govorili?«

Moški se je zasmeljal in rekel:

»Ali se greš mance, Jurček ti neumni?«

Tedaj se je gospe Eli zdelo, da je treba po vsaki ceni odložiti slušalko. In tako je tudi storila. Sprva je bila sicer nekoliko ogorčena zastran nadlegovanja, potlej se je pa spet poglobila v branje.

Vnovič je zabrnal telefon; mlada gospa se je zdela nekam slabe volje, zakaj pravkar je brala prelesto ljubavno dogodivščino. Nič ji ni bilo všeč, da je ne more v miru prebrati do konca. O, šmenta, pa vendar ni šivilja? Saj danes jo mora vendar poklicati zastran poskušnje.

Toda ko je radovedno dvignila slušalko, se je spet oglašil tisti moški glas; zdel se je že nekam nestrpen:

»Rozika, res ne utegnem, zato te prosim, ne bodi tako smešna...«

Gospe Eli je šlo kar na smeh, hkratu je bila pa malce jezna. Neprijazno je rekla v telefon:

»Bržčas ste poklicali napačno številko! Tu je telefon gospe Ele Južničeve...«

»Saj ni mogoče!« se je oglašil moški na drugem koncu žice.

»Prepričan sem bil, da govorim s svojo malo prijateljico Roziko! Srčkana pravoslavka je, in smeje se ko vražec...«

»Saj ni mogoče!« se je oglašil moški na drugem koncu žice.

»Prepričan sem bil, da govorim s svojo malo prijateljico Roziko! Srčkana pravoslavka je, in smeje se ko vražec...«

»Saj ni mogoče!« se je oglašil moški na drugem koncu žice.

»Prepričan sem bil, da govorim s svojo malo prijateljico Roziko! Srčkana pravoslavka je, in smeje se ko vražec...«

»Saj ni mogoče!« se je oglašil moški na drugem koncu žice.

»Prepričan sem bil, da govorim s svojo malo prijateljico Roziko! Srčkana pravoslavka je, in smeje se ko vražec...«

»Saj ni mogoče!« se je oglašil moški na drugem koncu žice.

»Prepričan sem bil, da govorim s svojo malo prijateljico Roziko! Srčkana pravoslavka je, in smeje se ko vražec...«

»Saj ni mogoče!« se je oglašil moški na drugem koncu žice.

»Prepričan sem bil, da govorim s svojo malo prijateljico Roziko! Srčkana pravoslavka je, in smeje se ko vražec...«

»Saj ni mogoče!« se je oglašil moški na drugem koncu žice.

»Prepričan sem bil, da govorim s svojo malo prijateljico Roziko! Srčkana pravoslavka je, in smeje se ko vražec...«

»Ne, tukaj govori kostanjelasa dama, ki je prav huda, da jo zmerom in zmerom motite pri branju!« je odgovorila gospa Ela. Pomota jo je pričela kar nekam zabavati.

»Prisegel bi, da je ta kostanjelasa dama, ki čita ljubezenski roman, najmanj tako zala...« je pričel gospod, Ela mu je pa skočila v besedo in ga radovedno vprašala:

»Kako pa to veste?«

»Slišim,« je odvrnil moški glas s pravi trdim poudarkom. »Ženski glas je zmerom odraz njenega bitja in njene zunanosti. Lepe dame imajo zmerom lep glas, vsaj drugačnega ko grde...«

Tedaj se je Ela — ničemurnost je pač ženska čednost — hitro pogledala v svoje ročno ogledalce; seveda se je prepričala, da ima neznanec prav in še kako prav! Čeprav bi se ne bila smela zabavati z neznanecem, pa se ji zdaj kar ni dalo pretrgati ta zanimivi pogovor. Zato je še dodala:

»Rekla bi, da ste zdaj prepričani, da ste klicali napačno številko; torej lahko končava. Zbogom!«

Prav za prav ji je bilo žal, da je tako nepremišljeno prekinila zvezo. Neznanec je utegnil biti zanimiv, vesel in zastaven fant. Nič več ni mogla brati; globoko se je zamislila... Če bi bila sama s seboj iskrena, bi si kar lepo priznala, da bi ji ne bilo ne všeč, ako bi ta neznanec še enkrat pozvonil.

Ko je telefon v tretje zabrnal, res ni več mislila na šiviljo; kar nadejala se je, da je vendarle mogoče spet on...

In res! Ko je nežno vprašala:

»Kdo tam?« se je moški z lepim glasom predstavil za dr. Maksa Vesela.

Ela je premišljevala, ali naj odloži slušalko ali naj pa stori, kakor ji notranji glas veleval. Odločila se je — naj bo že potlej kakor hoče — in vprašala:

»Ze spet ste vi? Kakšno številko pa prav za prav želite?«

»92-11,« je odgovoril vprašaneec.

»Za božjo voljo! Moja številka je vendar 83-71,« je že skoraj prijazno dejala gospa Ela.

»Ali je mar res?« je razigrano vprašal neznanec in pričel nato besedičiti o škrtatu, ki jo tako rad zagode naročnikom avtomatskega telefona. Meni nič tebi nič je presel na splošen pogovor:

»Tako zelo sem hvaležen slučajju, da sem se smel seznaniti z zares srčkano damo.«

»Prvič: spoznali me niste,« ga je prekinila, uživaje njegove laskave besede. »Drugič: ne morete vedeti, da sem srčkana. Kaj pa če govorite s kako staro zamrzlo devico?«

»Zastran tega se prav nič ne bojim,« je odvrnil Maks. »Saj sem vam že rekel, da spoznam žensko po glasu. Mladi ste, lepi, elegantni, srednje veliki, na divanu ležite in nič več niste tako hudi name, ko vas motim v branju.«

»O, domišljavost domišljav!« je vzkliknila Ela. Hkratu se ji je pa zdelo prav, da bi zdaj končala pogovor; zato je rekla:

»Ne zamerite, toda klic šivilje pričakujem. Torej do svidenja, go spod...«

»Veseli,« je dodal nevidni ne-

„Najboljši Dr. OETKER-ja so preparati“! kdor jih pokusi, trdi vsaki.

Kaj beremo in slišimo drugod

Kratke zgodbe in zanimivosti od vsepovsod

Politikova hvaležnost

U. N. London, oktobra

Sir Artur Henderson, ki je prejšnji teden umrl, ni bil baš na glasu priljudnega moža. Po naravi osoren in nepristopen, je vendar imel toplo srce; kdor ga je znal pogoditi na občutljivem mestu, je njegovo zunanjo nepristopnost z lahkoto razorožil.

Njegovo občutljivo mesto je bil njegov sin, junak, ki je padel na francoskem bojišču. Nekoč je Stanley Baldwin, predsednik angleške vlade in politični nasprotnik velikega pokojnika, prinesel s seboj z romanja na nekdanje francosko bojišče cvetko, utrgano na grobu Hendersonovega edinca, in jo poklonil socialističnemu voditelju. Hendersona je ta pozornost tako genila, da se je od tistih dob v svojih političnih govorih vzdržal slehernega osebnega napada na svojega konservativnega nasprotnika.

Deset nemških zapovedi

Š. Y. Nemško ministrstvo za ljudsko zdravje je izdalo za dekleta, ki se mislijo poročiti, tehle deset zapovedi:

1. Nikoli ne pozabi, da si Nemka.
2. Če si zdrava, imej otroke.
3. Pazi na snago svojega telesa.
4. Glej, da bodo tvoji nameni čisti in duša nepokvarjena.
5. Izberi si za moža Nemca ali vsaj severnjaka.
6. Pazi na poreklo svojega moža. Ne pozabi, da se, ko ga vzameš, omožiš tudi z vsemi njegovimi predniki.
7. Zdravje je prvi pogoj za lepoto.
8. Porочи se samo iz ljubezni. Denar sme odločati šele v drugi vrsti.
9. Ustvari si iz svojega moža življenskega tovariša.
10. Imej kar največ otrok.

(»Matine«, Pariz)

Narobe svet

U. P. Pariz, oktobra.

Kratka novica iz tukajšnjih časnikov:

Gospoda Z., kolesarja, je povozil avtomobil. Morali so ga odpeljati v bolnišnico; ležal je več tednov, preden se je izljal. Ko je vstal, je dobil pošto s sodnije: avtomobilist ga je tožil, ker mu je pri »povoženju« odlučil lak na novi limuzini, ka-li...

Humor? Ali cinizem?

Bankrot in bankrot

O. R. Pariz, oktobra.

Včeraj sem tole doživel: Na cesti se srečata dva prijatelja.

»Kaj ti je vendar?« vpraša prvi drugega. »Nekam pobit se mi zdiš!«

»Kaj ne bi bil!« vzdihne drugi. »Na kant sem prišel!«

»Nerodna reč, a nasposled... tako obupno pa to spet ni! Ali si poročen?«

»Sem.«

»Ali si del na ime svoje žene kaj denarja na stran?«

»Ne!«

»Imaš otroke?«

»Zelo ste ljubeznivi, a kdaj?«

»Kako kdaj?« je začudeno vprašala. Maks ji je pojasnil:

»Do svidenja ste vendar rekli...«

Kar je rekla, je rekla; ne da se več popraviti! Zato je neznanec dovolila, da jo jutri spet pokliče.

Ko je tisti večer zazvonil telefon, si je gospa Ela že oblačila plašč, da bi odšla na sprehod. Gospodu Maksu se ni bilo treba preveč truditi, da jo je pregovoril, da se dobita čez dobro uro v kavarni.

V kavarni sta se kar koj vnela drug za drugega, zato bi bilo skoraj odveč, da bi zdaj na dolgo in široko popisovali, kako se je slučajno znanstvo dalje razvilo. Gospa Ela je bila neodvisna in še premožna vdova povrh; Maks je bil mlad, imel je dobro službo in nič kaj dosti vode ni preteklo, pa sta že sporočila svojim znancom, da sta se zaročila.

Čez nekaj mesecev ju je župnik za vekomaj zvezal in mlada zakonca sta se odpeljala na morje. Ko sta nekega večera tesno prižeta drug k drugemu sedela na

»Da.«

»Ali si vsaj zanje kaj rešil? Saj me razumeš!«

»Nisem!«

»Potem si pa vsaj par tisočakov spravil čez mejo na varno?«

»Kje neki!«

Tedaj se je prijatelju milo storilo in sočutno je dejal:

»Siromak, saj potem nisi na kantu — uničen si, ubožec, uničen!«

(Po »Mariannie«)

Krznno in značaj

O. N., Filadelfija, oktobra

Neki filadelfijski psiholog trdi, da ima krznno zaznaven vpliv na značaj ženske, ki ga nosi.

Po tej teoriji ustvarja hermelin pozabljenje, ponorec domotožje, vidra dela žensko ošabno, astrahan jo nagiba k filozofiranju, sobolj pa drami v njej umetniške sposobnosti. Leopardo v kožuh ustvarja lažnost, opičji pa megalomanijo. Zastran krznna srebrne lisice pravi globokoumni Američan, da dela ženske zaljubljene, zato jih pa po drugi strani nedolžni dolgohec zajčjek sili v iznevero.

Družba za obujanje spomina

U. N. London, oktobra.

Nerodna reč, če človek pozabi kakšen pomemben datum, posebno ako ne gre za zapadlost menice, nego za kakšno prijetnejšo zadevo.

Londončanom bodo takšne nevednosti posledje prihranjene. Več iznajdljivih finančnikov je namreč ustanovilo družbo, ki nima druge naloge kakor obujati članom spomin in jih o pravem času opozoriti, da jim bo tega in tega dne poslal krojač račun, ali pa da se bliža 100. rojstni dan njihove tašče. Članarina ni pretirana: 60 dinarjev na leto; ko jo odrineš, lahko mirne vesti pozabiš vse datume — še dan svojega godu, če ti preveč bremenji spomin.

Humorja Angležem res ne manjka!

Tudi rekord

V. N. London, oktobra

V nekem časniku beremo statitiko o umetnikih, ki so največkrat umrli... na deskah. Rekord ima slavna francoska igralka Sara Bernhardtova (1844—1923): več kot tisočkrat se je zastrupila, sedemkrat je skočila v Seine, z revolverjem si je pa »vzela« življenje več kot pet tisočkrat!

Časa imajo nekateri ljudje res dosti, da nas »bogate« s takimi zveličavnimi dognanji.

Hulate janadada and jatal

Kakor vsak državni poglavar, ki kaj nase dá, ima tudi abesinski cesar svoje geslo. Njegovo geslo je star amarinjanski pogovor, ki ga pozna pač sleherni Abesinec. Kako se glasi v abesinščini, pove naslov teh vrstic; po naše bi se to reklo: »Kdor bi hotel dve stvari obenem, ne dobi nobene.« (O. R.)

balkonu velikega hotela in sanjavo zrla po gladini bučnega morja, je Ela tilo in blaženo dejala:

»Joj, kako sem srečna, da si ta kratki poklical napačno številko...«

Maks se je zvonko zasmel in rekel:

»Ali mar res misliš, da so taki slučajni mogoci? Hočeš, da ti po pravici povem?«

»Kar reci, srček!«

»Veš, pol ure preden sem te poklical, sem te videl v tramvaju. Tako sem se navdušil zate, da sem jo kar za teboj ubral in vprašal vratarja, kako se pišeš. Vse drugo je bilo igrača. Ali se kaj huduješ name?«

Z dolgim poljubom mu je zagotovila, da mu vsa presrečna odpušča. (P. I.)

Negotovost

»Oprostite, prosim, ali je tu številka dve?«

»Ne, temveč dva in dvajset.«

»Najlejša hvala; torej sem vendarle trezen!«

Dobra roba se hvali sama, zato Dr. OETKER-ju ni potrebna reklama!

Indijančeva spreobrnitev

V. W. Quebec, oktobra

Vsa Kanada pozna Greya Owla, poglavarja indijanskega plemena Irokezov (komu ne pridejo ob tem imenu na um srečni časi mladosti, ko smo požirali »indijanarice«?) Trideset let je brez usmiljenja pobijal divjačino in zveri — nobena žival ni bila varna pred njegovo puško. Dokler se ni nekega dne zgodil čudež: iz sovražnika živali je postal njihov zaščitnik in prijatelj; gorje tistemu, kdor je hotel kateri kaj žalega storiti! Vsa Kanada pozna velikega ljubitelja živali in nihče mu ne reče drugače ko »zavetnik divjadi«.

Kako se je Grey Owl spreobrniti? Nekoč je bil po stari navadi spet na preži. Izsledil je tropo srnjakov. Neusmiljeno je pokala puška, druga za drugo so cepale živali po tleh. En sam srnjak je še ostal, poslednji iz trope. A glej: namestu da bi se bil skušal z obupnim begom rešiti, se je zatekel k njemu v okrilje. Ali mar ni vedel, da išče zavetja pri krvniku?

Staremu Indijancu se je povesila puška. Pogladij je od strahu vso drgečočo žival in jo sam odpeljal na varno, da je ne bi kdo drugi ubil. Potem je zagnal puško v skalovje in se zaklel, da ne bo nobene živali več ubil.

Grey je držal besedo. Prelomil je ni niti tedaj, ko je imel zaradi svoje prisega umreti od lakote; zakaj divjad mu je bila edina hrana in edini zaslužek.

Tedaj je pa kanadska vlada, boje se, da ne bi lovci popolnoma iztrebili divjačine, izdala zakon o zaščiti gozdnih živali. In ker je vedela, da pozna Grey Owl kakor nihče drugi lovišča v deželi, in je tudi do nje prodrl glas o Indijančevi veliki ljubezni do divjadi, mu je poverila naloge, da pazi, da ne bodo lovci kršili novega zakona.

Danes je Grey Owl kot vrhovni zaščitnik divjačine gospodar prostranega okrožja Saskačevana.

Praktični zoboderi

U. N. Newyork, oktobra.

Neki ameriški starinoslovec je dognal, kako so Azteki (prastari mehiški narod) pulili zobe. Bolnik je moral po »doktorjevem« receptu požreti neko vrsto gobe; komaj jo je pojedel, je že omrtnel in ni čutil nič bolečin. Zoboder je zato imel lahko delo...

Stvar je preprosta — a kaj, če ni bilo gobe pri roki?

Stari Egipčani so poznali boljše metode. Vtekli so bolniku glavó v nekako leseno čelado in potem tako dolgo udrihali po čeladi, dokler ni siromak omedlel. Kajpada ni bila potlej nikaka težava izdreti škribino.

Neustrašen hotelir

V. N. Pariz, oktobra

V Adisu Abebi živi mož, ki si je znal ohraniti dobro voljo, čeprav prihajajo z vseh strani slabe novice. Ta mož je Jurij Mendrakos, lastnik hotela »Imperiala« — edinega napol spodobnega hotela v abesinski prestolnici. Zadnjih deset let je bil hotelir večkrat lačen ko sit; vesel je bil lahko, če je za silo pokril svoje izdatke s pičlimi dohodki. Zdaj ko je vojna, si pa mož mane roke: z vseh vetrov so se zgrnili k njemu žurnalisti, tako da jih niti kam spraviti ne more. Čeprav šteje njegov hotel samo devetnajst sob, stanuje v njih nič manj ko šestdeset poročevalcev.

Ali ni g. Mendraka nič strah pred bombami? Prav nič! Zakaj ne? Vsakomur, kdor ga le hoče

V kratkem izide v slovenskem prevodu

EPOHALNA KNJIGA
Abesinija

NEREŠENI PROBLEM AFRIKE

Cena broš. 19 in 30—, vez. Din 40—

Naroča se pri založbi:

»DOM«, LJUBLJANA

Ko bi oče moral prati

Pralo bi se samo z Radionom

Schichtov
RADION

Schichtov

RADION

pere sam

poslušati, hotelir rade volje razloži:

»Moj hotel ni zavarovan. Čemu neki? Nikoli se me ne bodo Italijani upali bombardirati — nastalo bi sicer preveč diplomatskih zapletljivajev. Gospodje žurnalisti so moja najboljša zavarovalna polica.«

(»Journale«)

Za piparje

U. N. London, oktobra.

Žene, pipe in ure ne posojaj, pravi pregovor. Zakaj tudi pipe, ne vem prav, a najbrže bo že tako, da ji posojanje škodi.

Toda o tem nisem imel namena govoriti. Nego o siru Anselmu Guisu, škotu, ki trdi, da sta »i nadarjenost i izkustvo« tako dobrega kadilca brez moči proti grenkobi nove pipe in njenemu slabemu vlečenju.

In tako je umni Skot šel in izumil pripravo, ki naredi pipo »užitno« že v pol ure. Kako je to napravil, mož zastoj ne pove — škot je! — nego priporoča kadilcem, da se obrnejo do njega in prilože par šilingov. Pravi, da jim ne bo žal.

Pasterizacija mleka

X. k. London, septembra

Na Angleškem je problem pasterizacije mleka zelo pereč. Casopis »Nature« razpravlja obširno o njem in primerja prednosti pasterizacije z njenimi slabimi stranmi. Res je, da temeljito pasteriziranje uniči razne kužne klice, ki jih utegne mleko prenašati, kakor tuberkulozo, tifus, škrlatinko, davico itd. Slaba stran sodobne dobave in razdelitve mleka je v tem, da ga po velemestih prevažajo v velikih posodah; zakaj dovolj je, da je vmes ena sama ročka okuženega mleka, pa se vse mleko pokvari in postane zdravju nevarno.

Po drugi strani pa pasterizacija oslabi vitamine, kalcij in fosfor in tudi hranivost mleka zato pade. Zato bi bilo prav, če bi otrokom, ki uživajo samo pasterizirano mleko, posebej dajali vitaminov in rudninskih soli.

(Po »Pr. Tagblattu«)

Zamenjane vloge

V. N. Newyork, oktobra

Nežni spol, tudi slabotni imenovan, si je v Združenih državah že lep čas je tega izsilil nadmoč nad močnim: saj je znana reč, da si nič koliko »zapeljani« deklet in žená kuje lepe denarce iz resničnih ali pa izmišljenih moških obljub o poroki, iz »okrutnega« ravnanja svojih mož in iz ločitev, izsiljenih po »krivdi« slabših polovic.

Povemo naj samo, da je v zadnjih desetih letih plačalo okoli 1.800.000 Američanov svojim ločenim ženam milijardo dolarjev (približno 45 milijard Din) vzdrževalnine.

To izmozgavanje je tako imenovanemu močnejšemu spolu vendarle odprlo oči. V državah Indijani in Newyorku so se ločenci združili in ustanovili »družbo za zaščito moških pravic«. In uspeh ni izostal: dosegli so namreč, da sodišča ne bodo več preganjala »hudodelcev«, ki so kateri obljubili zakon, razen če gre za izrazito sleparijo; tudi vzdrževalnine ločenkam ne bodo več kakor doslej slepo prisojali po zahtevah »osleparjenk«, temveč v pravičnem razmerju z moževim imetjem. Vpoštevala bodo pa tudi to, ali takale ločenka ne dobiva vzdrževalnine že od katerega drugega kratkotrajnega moža ali pa celo od več izmed njih.

Prav je tako! Zakaj kolikor imajo v večini držav ženske premalo pravic, toliko jih imajo v Ameriki preveč. Da to ni dobro, pač najbolje dokazuje strahotno veliko število ločitev v USA, zdaleč največje na svetu. Stavimo kaj, da se bo zdaj obrnilo na boljše — vsaj v Indijani in Newyorku, kjer je izmozgavani »močnejši« spol vendar že poslal gangstre v kralih tja, kamor spadajo.

Zagovoril ga je

»Še nikoli nisem videl, da bi bili odprli usta na seji,« je meinel strupeno Piškur.

»Res?« je krotko odgovoril Dremuh. »Saj se zmerom nazeham, kadar vas poslušam.«

Pfaff šivalni stroji že preko 75 let le kakovost!

Na ugodna mesečna odplačila!

IGN. VOK

LJUBLJANA, TAVCARJEVA UL. 7.

PODRUŽNICE:

Kranj, Novo mesto, Celje: Miklošičeva 2

Dr. Josef Löbel

Za človeško življenje

Detektivski roman iz zgodovine medicine. — Prvi del: Sladkor

Drugo poglavje: Znanost se podi po vsej Evropi za zdravilom

Kratka vsebina prvega poglavja

Asistenta dr. Minkowskega s strasbourške univerze je prosil njegov kolega, naj izreže nekemu psu trebušno slinavko, da se bo videlo, kako to vpliva na prebavo maščobe... Minkowski je to storil in dognal, da je zaradi operacije postal — sladkorno bolan. Operiral je še več psov: uspeh je bil povsod ist. Pri delu mu je pomagal famulus Weller, nadobuden študent iz Amerike.

Dvajset let pozneje...

S stolnice, z uršulinske cerkve, s karmeličanske cerkve, z vseh neštevilnih zvonikov s cerkvami blagoslovljenega mesta Vratislave so zazvonili večerni zvonovi. Sicer je bilo šele pol sedmih; toda ta jesenski dan se je že precej zgodaj zmračilo.

Poslednji obiskovalki, ki ju je sprejel redni profesor vratislavske univerze, profesor Minkowski, sta bili mati in hčerka, neka še mlada dama z desetletno punčko. Nerodno in lenokravno je sedel otrok na ročnem naslonilu fotelja, mati je bila pa skočila pokonci in je stala tik zdravnika, ko si je umival roke in jo vpljudno poslušal.

»Seveda nič ne razumem o medicini,« je hitela pripovedovati razburjeno in živahno, »toda po mojem neodločnem mnenju je temu kriva samo otrokova prenaplata rast. Pokonci se drži, Emi! Ne morete si misliti, dragi gospod profesor, kako vam je dekle leno! Kar gledati je ne morem, ko imam pa sama že od nekaj živo srebro v žilah. Kako je pomehkužena! Kako je zanikrna! Drži se vendar pokonci, Emi, kaj ne slišiš?«

Desetletna diabetka

Profesor si je že kar predolgo umival roke, ves zapljen v svoje misli. Dekletce je bil sistematično in metodično preiskal, preskusil ji je srce, pljuča in obisti. Našel je, da njegov strašni sum na žalost, na veliko žalost drži: Emičina »lenoba«, njena »večna utrujenost« in »pomehkuženost« — so imele pač le pretehten vzrok. Desetletna punčka je imela sladkorno bolezen.

Počasi si je Minkowski otiral roke in med tem udarjal. Ali naj tej neobrzdani, cepetljivi in površni materi pove, kaj je dognal? Ali naj ji razgali resnico, njej, ki prav gotovo niti zdaleč ne bo doumela daljnosežnosti takega sporočila?

Ne! Rajši bo jutri povabil otrokovega očeta; njemu bo laglje natočil čistega vina.

Ogibal se je, da bi pogledal gospe v oči, ko je dejal: »Sprva bomo Emico še malce opazovali, preden se odločimo za zdravljenje.«

Mati je bila nekam razočarana.

»Pa nič recepta, gospod profesor?« je vprašala z grajačim glasom. »Nobenh navodil?«

»Za zdaj nič.« In ko sta se obiskovalki poslavljali, je profesor sočutno in nežno pobožal Emico po plavi glavici.

Po tej ljubi plavi otroški glavici, ki je nelzprosnost zapisana smrti! Ubogi, ubogi otrok, je razmišljal zdravnik, deset let ti je komaj, pa imaš že sladkorno bolezen! Očitno neka motnja v »otočju« trebušne slinavke — brščas konstitucijska napaka — jutri bo dal očetu stroga navodila zastran diete — navodila sploh o vsem, kako naj živi — toda kaj bo le s tem dosegel? Ni poznal primera, vsaj do zdaj še ne, da bi se posrečilo rešiti sladkorno bolnega otroka. Profesor Minkowski je stopil k oknu in strmél skozenj.

Ob tej uri zgodnjega mraka so električne luči migljale, ko da so s koprno ovite, osvetljene okenske šipe so se zdele, ko da visijo nad prepadom, dovodni ločni tramvajskih vozov so kresali fosforno sinje iskre. Bilo je ob uri, ko se praznijo vse pisarne, ko se zdi, da se ves trgovski svet seli iz mestnega središča. Živa in strnjena gmota se je valila po občestnih hodnikih in vanjo zagoden neki mož štiridesetih let.

Obisk iz Amerike

Nekaj se je zdelo profesorju znano na tem možu, ki se je bil zdaj pred hišo ustavil, pazljivo študiral mali črni izvesek z zlatimi črkami in potem vstopil.

Toda ko je trenutek kasneje zabrnél zvonec na stanovanjskih vratih in je precej nato prinesel služabnik posetnico, ni Minkowski prav vedel, kam bi del kasnega obiskovalca.

Charles Weller M. D. Cleveland (Ohio), je bilo natisnjeno na posetnici.

Šele ko se je zazrl prišlecu v umne, živahne oči, se mu je posvetilo v spominu.

»Weller!« je vzkliknil. »Moj famulus iz Strasbourga! Mister! Človek božji, odkod ste se pa vzeli?«

»Torej me res še poznate, po dvajsetih letih skoraj?« Obiskovalec je od veselja pošteno zardel. »Odkod sem se vzeli? Prav iz Amerike prihajam in naravnost k vam, gospod profesor!«

Minkowski je bil resnično vesel. Oživila so v njem lepa strasbourška leta in zlepa mu ni bilo zadosti obujanja spominov o slednji podrobnosti njunega skupnega dela. Potem je pa hotel vedeti, kaj je Weller postal, kako živi v Clevelandu in ali je zdaj fiziolog ali kliničnik?

»Oh, Bogu bodi potoženo, ne to nisem ne ono,« je vzdihnil doktor Weller. »Precej nato, ko sem doktoriral, sem se oženil, z revnim dekletom povrh, s hčerko svoje strasbourške gospodinje; zato sem moral brž misliti na to, da si zaslužim denarja. Naselil sem se torej v svoji domovini kot praktični zdravnik, kot prav preprost poljski, gozdni in senožetni zdravnik.«

»Pa ste zadovoljni?«

»Moj Bog, postal sem pač pravi 'doc', kakor pri nas pravijo, ko pa še toliko ne utegnejo, da bi celega 'doktorja' izgovorili.« Američan je smeje se skomignil z rameni.

Še zmerom stari

»Toda moja prikrita ljubezen,« je nadaljeval, »velja že od takrat, ko sem smel pokukati v raziskovalno delavnico, samo njej, edino in samo znanosti. Vseh dolgih dvajset let sem sanjal o tem, da bom smel spet nekoč vdihavati osrečujoči zrak nemških univerz, in presrečen sem, da sem zdaj vendar že to učakal; toliko sem si prihranil, da bom lahko z ženo leto in dan potoval po Nemškem. Drugi moji rojaki se vozijo iz muzeja v muzej, jaz bom pa romal z medicinske fakultete na drugo, obujal stare spomine in si nabiral novih vtisov. Z Vratislavo sem začel; ali bolje, z vami, gospod profesor.«

»Če vam bom mogel biti kot vodnik na vašem krožnem popotovanju po medicini kakorkoli na roko, sem

Profesor je sočutno in nežno pobožal Emico po plavi glavici

vam seveda z velikim veseljem na razpolago,« je toplo odvrnil Minkowski. »Ali vam je, dragi kolega, kakšna panoga ali kakšen predmet prav posebno pri srcu?«

»To pač,« je odgovoril Weller, »to pač! Tudi jaz jašem svojega konjiča. Brščas je šleherni rimski dinar, ki je smel Michelangelu donašati kamen pri zgradbi šentpeterske cerkve, čutil svoj živ dan neko prav posebno in osebno razmerje do katedrale, ki se mu je zdela malce vsaj njegovo lastno delo. Pri meni je ista pesem: od tistih slavnih strasbourških dni, ko sem užival veliko srečo, da sem vam smel čeprav samo kot neznamen strežnik pomagati pri raziskovanju; od takrat je ni stvari, ki bi mi bila bolj pri srcu in bliže mislim kakor raziskovanje sladkorne bolezni. Kakor pregnanec iz raja hodim venomer lukat skoz plot v izgubljeni vrt Eden, da vidim, kaj se notri dogaja. Toda Bog sam si ga vedi: ali je plot tako gost, ali pa živim tako daleč od ognjišč znanosti — naj bo kakor že hoče, v teh dvajsetih letih sem o napredku zatiranja sladkorne bolezni presneto malo opazil. Nemara tiči prav v tem glavni vzrok, da me je

Glavni igralci monumentalnega Ulinega filma »Devica Orleanska«

Heinrich George Angela Saloker Gustav Gründgens

tako vlekló v Evropo; v zibelko sámó sem prišel gledat, zakaj se v njej nič ne gane.«

»Nu, tako hudo malo, kakor bi človek moral sklepati po vašem govorjenju, se pa spet ni zgodilo,« je dejal profesor Minkowski z drobnim nasmeškom. »Ker se za te reči tako posebno zanimate, vam gotovo ni ušla novica, da so kmalu nato, ko sva midva našla 'pankreasov diabetes', odkrili še 'soobistni diabetes'...«

Weller je prikimal. »...Torej tudi veste, da nič več ne naprtujemo odgovornosti za sladkorno bolezen pomanjkljivemu delovanju ene same žleze, kakor za naših strasbourških časov, temveč pred vsem porušenemu ravnotežju med vsemi žlezami, neubranosti njihovega sozvočja, da tako povem. Sok trebušne slinavke se zdi torej v gonilu tega kolesja samo zavora, nekako 'udrževalo' za tisti sladkor, kar ga je preveč.«

»Pač, pač, ta novica se je raznesla celó do mene na divji zapad,« je hitro pritrdil dr. Weller. »Toda prav zato, ker je stvar tako na dlani, mi ne gre v glavo, zakaj ni to spoznanje vendar že rodilo posledic. Če ste približili, da se pojavi opolenje, kjer tega krotilca ni, zakaj ga ne vstavite, da bo napravil red? Zakaj niste šli po svoji poti do konca?«

»Le še tehniško vprašanje«

»Zakaj nisem šel po poti do konca?« Profesor se je zamišljeno zleknil v stolu. »Najbrže zato ne, ker... ni bila moja pot! Meni je bilo sojeno odkriti znanstveno plat problema, in ta je zdaj popolnoma razčiščena. Neurejeno je kvečjemu zgolj tehniško vprašanje.«

»Zgolj tehniško vprašanje!« je vzkliknil Weller. »Saj na koncu, gospod profesor, vendar ni medicina za to, da bi zbirala in urejala znanstvene zapiske; na koncu koncev je pač njen cilj zatrtje bolezni. Če komu manjka solne kisline v želodcu, mu je daste po kapljicah, ali mar ne? Zakaj bi še soka trebušne slinavke ne dajali, če ga kje primanjkuje? Oboje je zdravilo, zakaj ne bi tudi soka slinavke pridobivali?«

»Ali mar mislite, da nisem poskušal?« je odvrnil Minkowski. »Že leta — čakajte — kdaj ste bili vi v Strasbourgu? 1889? — da, torej že štiri leta kasneje, 1893, sem nekemu psu vbrizgnil ekstrakt iz pankreasa; toda edini učinek je bil ta, da so se kužku tam, kjer sem mu iglo vbodel, napravili tvorci. In tako sem polagoma vse skup opustil.«

Američan je s komaj prikritim začudenjem pogledal profesorja. Ali je mar mogoče? Tale mož je steknil zlat sloj in se je hotel zadovoljiti s tem, da ga zaljubljeno ogleduje, namestu da bi ga obrnil v prid.

V mirnem, stvarnem pomenku obeh mož sta trčili dve svetovni naziranji drugo ob drugo. Novi nazor Američana, ki ni mogel razumeti, da se lahko človek peča z znanostjo tudi sicer, ne samo zaradi njene izrabe v praksi; ki mu ni šlo v glavo, da neka stvar ne bi morala šele tedaj postati središče zanimanja, kadar gre za njeno tehniško obdelavo. In stari svetovni nazor nemškega, evropskega učenjaka, ki ga je mikal samo »zakaj«, samo nagon po spoznanju, samo veselje z odkritjem resnice.

Nemška teoretičnost in ameriška praktičnost

Vznesena gorečnost clevelandskega »doca« pa ni ostala brez odmeva v srcu vratislavskega klinika. Zlasti ker so besede ameriškega zdravnika padle v profesorjevi duši na rodovitna tla, saj jih je malo prej zorala žalostna usoda male plavolase Emice, sladkorno bolnega otroka. Ali nima prav za prav ta »doc« s svojo praktičnostjo popolnoma prav? se je moral vprašati Minkowski. Ali ni mar res malce smešno, pribijati pravilne domneve, zraven njih pa puščati ljudi, da jih mirno kosi smrt? Ali ni mar tisočkrat važnejše rešiti desetletno plavolaso Emico, ko pa zapisovati učena in premetena razmišljanja o odvisnosti soobisti in trebušne slinavke?

Res je, teorija je za večne čase pribita. Da bedi sok slinavke nad preosnovno sladkorja, to zdaj vemó; pa tudi to vemó, da je na svetu še zmerom milijon diabetikov in da jih vsako leto po sto tisoč umre. Ali ni mar skrajnji čas, da obrnemo spoznanje končno že človeštvu v prid?

Kako preprosto je bil že ta poljski, gozdni in senožetni zdravnik dejal: »Če komu manjka v želodcu solne kisline, mu je daste v kapljicah; zakaj bi še soka trebušne slinavke ne dajali, če ga je kje premalo?«

Seveda, takšnemu, ameriškega praktičnemu zdravniku je lahko govoriti! Brščas misli, da je stvar tako preprosta, kakor če solno kislino pripravljáš: kuhinjsko sol zmešáš z žvepleno kislino, pa dobiš toliko solne kisline, kolikor le hočeš. Naivnemu »docu« bo treba malo posvetiti, kakšne težave so s pripravo porabnega izvlečka iz pankreasa.

Profesor Minkowski se je nasmehnil. Pravkar se je bil nečesa domislil.

»Čujte, dragi gospod kolega,« je dejal. »Nekaj bi vam predlagal. Pričnite svoje medicinsko popotovanje z Wiesbadnom in spremite mene tjakaj. Čez nekaj dni se bo tam začel kongres za notranjo medicino; mislim, da bodo ob tej priložnosti prav mnogo govorili o sladkorni bolezni. Sodim, da boste marsikaj izvedeli, kar vas zanima.«

Weller je povabilo takoj in z veseljem sprejel.

Dalje prihodnjilč

Vse pravice slovenskega prevoda pridržane. Ponatis, tudi v izvlečku, prepovedan.

SEQUOIA

Napisala
BEATRICE FABER

po filmu
Metro-Goldwyn-Mayerja

prirejenem po romanu „Malibu“ pisatelja V. J. Hoyta

Vsebinska prvih šestih poglavij: Na počitnicah v gorah Sierra Nevade je Toni Martinova s pomočjo mladega gozdarja Boba Aldena rešila dva mladiča, mlada jela Malibuja in pumjega mladiča Gata. Deklica ju misli skupaj odgojiti, njen oče pa piše knjigo o tem zanimivem poskusu. Tedaj opazi gozdar Alden, da Gato skriva kure in mlade prašiče. Zato mora Toni dve leti spet pustiti. — Ko se čez dve leti spet vrne v gore, sreča Malibuja in Gata. Za Malibujem steče po sledi tedaj pa z grozo opazi, da se je jelen ujel v Bergmanovo past.

Sedmo poglavje

RESITEV

Toni je stala ukopana od groze, saj se je sama komaj umeknila težkim vratom, ki so se zaprla za Malibujem.

Obupno je klicala Malibuja in z naporom vseh svojih sil skušala dvigniti težka vrata. Seveda je to bilo jalovo početje za slabotno žensko. Malibu se je približal vratom, ko je zavohal svojo gospodarico. Toni ga je skozi letve gledala in mu prigovarjala: »Ne boj se; te bom že rešila!«

Besno se je lotila močnih letov in hrabrila Malibuja z nežnimi besedami.

Tedaj sta se nenadoma prikazala pred kočo Bergman in Joe.

Krenila sta po obronku najzdol, Toni je pa vsa obupana dajala Malibuju poguna.

Njene bodrilne besede so dosegle želen uspeh.

Malibu je skočil nekaj korakov nazaj, se vzpel in se pripravil na skok v svobodo.

»Malibu, korajžo, le skoči kolikor moreš,« je glasno vzklikala Toni.

Tedaj se je Malibu zaletel in v prekrasem loku preskočil ograjo. Bil je rešen. Toni se je oko zasolilo od sreče. Že trenutek nato se je pa hrabro obrnila k prihajajočima.

Bergmanu se je zelo mudilo. Komaj je prišel v Tonino bližino, je izstrelil kroglo iz risanke. Seveda jo je bil namenil Malibuju, vendar je zgrešil svoj cilj, ker ga je Toni mahnila po roki.

»Izgini!« se je zadril Bergman nanjo.

Toda komaj je izrekel strovo besedo, se je že zaslislal obupen klic: »Obrni se, človek božji!« je zavpil Joe, ki mu je strah šel do kosti. Toni in Bergman sta se obrnila in opazila na bližnji skali prežgega Gata. Še trenutek, pa bi bil skočil Toni na pomoč.

Toni se ni prav nič ustrašila; kakor vaje poveljnik je ukazala: »Zdaj pa storita, kar vama bom velela, sicer je po vaju. Mogoče vaju še rešim!«

Gato je divje renčal, trdno pripravljen, da razkosa sovražnika, ki sta ogražala Toni in Malibuja.

Polagoma, korak za korakom sta se oba moška zadenski vračala h koči.

»Kaj naj storiva?« je vprašal suho Bergman; v obraz je bil rdeč ko kuhan rak, ko se je preprical, da je izprožil iz risanke poslednji naboj.

»V kočo se vrnila,« je Toni kratko ukazala.

Zadenski sta delala velike korake in ko sta bila že nekoliko oddaljena od hropečega leva, sta se olajšano oddehnila.

Gato ni več renčal, miren pa vendar še ni bil. V lepem loku je zdajci skočil s skale in jo ubral proti možema.

Bergman je kakor brez uma zakrillil z rokami, stekel do koče in kričal:

»Pusti me pri miru! Pojdi mi s poti!«

Odrinil je tovariša in skočil k vratom. Joe mu je sledil za petami.

Gato se je potlej še nekaj minut plazil okoli koče, potem je pa zadovoljen, da je napadalca prestrašil, zbežal v goščavo.

Še tisto noč se je Malibu spet sprehajal po zasneženem gozdu, zdrav in veličanstveno vzravan...

Nekaj dni kasneje je sedelo v gozdarjevi koči kakih šest ljudi udobno kraj velike peči, v kateri je živahno plapolal plamen.

Nenadoma je potrkalo. Na pragu se je pojavila Toni in vsi možje so planili pokonci, veseleč se, da jih je ljubezniva Toni spet obiskala.

»Toni!« je vzkliknil Alden in si s komolci utrl pot do nje. »Kako sem srečen, da vas spet vidim! Kaj vas je prineslo v naše goré?« je vprašal in jo zaljubljeno objel z očmi.

»Rada bi — vsaj za minuto — govorila z vami!«

»Prosim!« Pograbil je klobuk in plašč in krenil s Toni k vratom.

V tišini zimske pokrajine sta se sprehajala z roko v roki, pod nogami jima je pa škripal sneg.

»Več novic imam za vas, Alden,« je začela Toni brez uvoda.

»Najin prijatelj Bergman že spet lovi jelene v svoji ogradi.«

»Že spet ta Bergman,« je obupano izdaval Alden. »Ali morava zares spet o njem govoriti?«

Toni je prikimala. »Da! Malibuja je ujel.«

Ta novica je zbudila Aldenovo pozornost.

»Ali ste ga mar vi našli v Bergmanovi pasti?« je razburjeno vprašal.

»Da!« je zmagoslavno pritrdila. »Pa sem ga pregovorila, da je preskočil ograjo.«

»To zadevo moram razčistiti. Lov na divje jelene je resna kršitev postave.«

Bob Alden je toplo prijel Toni za roko. »Povejte mi vendar, kako to, da nisem nič vedel o vaši vrnitvi? Kje je pa vaš oče? In njegova knjiga?«

Toni se je vedro zasmejala, ko so pa tako vrela iz Boba vprašanja. »Oče je zdrav, njegova knjiga je pa žela ogromen uspeh. Zdaj namerava spisati še dodatek.«

»Od srca mu privoščim uspeh; rad bi ga že videl. Še rajši bi pa vas spremil do doma.«

Toni ga je ljubeznivo pogledala. »Res? Hočete?«

Alden je globoko vzdihnil: »Pa še kako!«

Srečno se smehljuje sta odšla mlada človeka proti Tonini koči.

Nekaj tednov kasneje je stal Malibu ob cvetočem grmu. Nenadoma je uzrl celo čredo košut, brhkih in razigranih, mladih ko jutrnja rosa. Radovedno so pogledovale novega ljubimca, ki je prišel k njim v vas.

Ponosno je obrnil Malibu glavo k njim in s hrepenečim očesom pregledal brhke novice letošnje pomladi. Negotovo je stopil korak naprej. Košute so se spre-

Kini prinašajo

KINO UNION

Telefon 22-21
predvaja od 30. oktobra do 1. novembra

»DEVICA ORLEANSKA«

v glavnih vlogah Angela Saloker — Gustav Gründgens — Heinrich George — Rene Deltgen — Hans Brausewetter

Od 2. do 6. novembra

»PLES V SAVOJU«

v glavnih vlogah Gitta Alpar — Hans Jaray — Rose Barsony — Willi Stellner — Feliks Bressart Otto Wallburg Glasba Paul Abraham

Predstave ob delavnikih ob 16., 19.15 in 21.15 uri, ob nedeljah in praznikih ob 15., 17., 19. in 21. uri

KINO SLOGA

Telefon 27-30
predvaja od 29. oktobra do vključno 1. novembra

»BARCAROLA«

v glavnih vlogah Gustav Fröhlich in Lida Baarova

Od 2. novembra do vključno 5. novembra

»POSLEDNJI VALCEK«

v glavnih vlogah Camilla Horn — Svetislav Petrovič Glasba Oskar Strauss

Predstave ob delavnikih ob 16., 19.15 in 21.15. V nedeljo ob 10.30, 15., 17., 19. in 21. uri

SOKOLSKI DOM ŠIŠKA

telefon 33-87
predvaja 1., 2., 3. in 4. novembra

»MASKERADO«

v glavnih vlogah Paula Wessely — režija Willy Forst

Dne 5., 6. in 7. novembra

»30 DNI PRINCESA«

v glavnih vlogah Silvia Sidney in Gary Cooper

Predstave ob delavnikih ob 19. in 21. uri, ob nedeljah in praznikih ob 15., 17., 19. in 21. uri

KINO MOSTE

predvaja v soboto ob 8., nedeljo ob 3., 5. in 8., ponedeljek ob 8. priključeno opereto Oskarja Nedbala

POLJSKA KRI

z ljubko Anny Ondro in Svetislavom Petrovičem. Bogat dopolnilni program Pride!

MASKERADA

KINO TALIIJA KRANJ

bo predvaja 31. X. ob 20.30 uri in 1. novembra ob 16., 18. in 20.30 uri

»TROPŠKE NOČI«

v glavnih vlogah Elisa Landi — Alexander Kirkland in Paul Lukas

Dne 2. novembra ob 20.30 uri in 3. novembra ob 16., 18. in 20.30 uri

»POROČIM SVOJO ŽENO«

v glavnih vlogah Ralph Artur Roberts, Lissi Holzschuh — Victor de Kowa i. t. d.

KINO RADIO, JESENICE

predvaja od 1. do 3. novembra ob 8. uri zvečer (v nedeljo tudi ob 3. uri pop.) največji špijonaški film iz svetovne vojne

»NEVIDNA FRONTA«

(Gospodična Doktor) z Mirno Loy in Georgom Brentom v glavnih vlogah

Kot dodatek poleg najnovejšega tednika še risan film »Playvay« medu»

MATINEJA

v petek dne 1. nov. in v nedeljo dne 3. nov. tl. ob pol 11. uri dop. za odrasle, v soboto ob 3. uri pop. za mladino za male in velike

»MICKY IN SILLY ČUDEZNA REVIJA«

Osem krasnih filmov, med njimi polovica barvanih. Cene Din 4.— in Din 2.— ne glede na prostor

KINO »DOM« NOVO MESTO

v Sokolskem domu predvaja v petek, 1. novembra ob 16. in 20.15, v soboto, 2. novembra ob 20.15 uri in v nedeljo, 3. novembra ob 15., 18. in 20.15 uri zvočni film

»AHASVER« (Vojni Zid)

V glavnih vlogah Conrad Veidt. Predigra: Paramountov zvočni tednik

družbe in krenila k Malibuju. Ostale košute so razigrano gledale za podjetno tovarišico. Tedaj je pa nenadno presekalo tišino hrzajoče rjovenje. Mogočen jelen, gospodar košutje črede, je pritekel z brega in zbral okrog sebe svoje varovanke, zakaj mladi stasiti jelen se mu je zdel prenevaren tekmeč.

Malibu je stopil korak naprej in čakal, da se mu izzivalec približa. Stari jelen je imel krvavo podplute oči; sovražno je gledal Malibuja. Zdajci se je z besnim rjovenjem zaletel v Malibuja... Rogovi so se zapletli v rogove.

Razvil se je boj na življenje in smrt.

Malibujeva košuta je stala ob strani in preplašeno gledala, kaj bo. Hrepeneče je pričakovala, da bi njen izvoljenec zmagal.

Nenadoma se je zdelo, da je Malibu izgubljen. Veliki jelen, dvakrat težji od Malibuja, ga je z vso silo obdelaval. Z upognjeno glavo se je zaletel vanj ko slon, kadar ruši drevo. Prisilil ga je na umik. Stari jelen je tedaj stopil dva koraka nazaj in se pripravil na usodni napad.

Dalje prihodnjic.

1 Prehlajeni? Za 1 DINAR

dobite tableto Aspirina
Varujte se ponaredb! Na vsaki tableti je utisnjen Bayerjev križ.

ASPIRIN

Original in Packung, 100 Stk., 1122 ab 19/VI/11 1935

SKLADATELJ, KI KOMPONIRA ZA JEANO HARLOW

Jerome Kern, starosta ameriških skladateljev, je doživel posebno odklovanje: skomponiral bo namreč skoraj vse slagerje za senzacionalni film Jeanne Harlow »Lahkomiselna«. Njena partnerja sta William Powell in Franchot Tone.

Ravno tako je Kern z Oskarjem Hammersteinom II. skomponiral tudi glavno pesem tega filma, slager »Reckless«, ki je zaradi razkošnega plesnega ansambla in mnogostvil-

nih plesalk in pevke eden od najboljših v filmu.
Film »Lahkomiselna«, ki žanje velike uspehe v Ameriki in Evropi, bo glasbena senzacija prve vrste. Pokazal nam bo zapeljivo Jeano Harlow v drugi luči, kakor smo jo vaden gledati v njenih dosedanjih filmih. Slagerji, ki jih je Jerome Kern, kakor smo že omenili, zložil nalašč za ta film, so že preplavili skoraj ves svet in ni dvoma, da se bodo tudi našemu občinstvu priljubili. Posebne omenbe vredno je tudi to, da nastopa v posebno posrečenem plesnem prizoru v tem filmu črna zvezda Nina Mae McKinney.

KRITIKE O FILMU »BENGALI«

O velikem Paramountovem filmu »Bengali« smo že mnogo pisali. Citatelji so se lahko sami prepričali, da je vsebinska filma vsekakor zanimiva in nenavadna. Filmska družba jamči za to, da so vsa snetja pristna in filmanar res v Indiji. V tujini so vrtili in še danes vrte ta film z velikim uspehom, zato bo prav gotovo tudi naše čitatelje zanimalo, kaj pravijo o filmu ugledni kritiki, ki so film že videli:

»Ta Paramountov kolonijski film je šel svojo zmagoslavno pot iz Amerike čez Anglesko v Nemčijo. Če bi ne bil nikjer žel uspehov, bi jih bil prav gotovo v Nemčiji.«
»Licht Bild Bühnen, Berlin«

»Šele takrat, ko bo Paramountov film »Bengali« nekaj dni na platnu naših kinematografov, bo postal predmet pogovorov vsega Dunaja. O njem govori današnji dan že ves svet. Ta film pomeni mednarodni uspeh brez primere, zato bo žel gotovo prav takšen uspeh tudi na Dunaju. Ko ga bo videl kritik, ki mu ne teko superlativi kar z jezika, bo moral po pravici priznati, da še ni videl filma, ki bi ga bolj prevzel ko »Bengali«.«
»Neues Wiener Journal«

»Paramount vrtil film, ki je fotografski in tehniški na vrhuncu. Ta filmska umetnija pa ugaja zaradi svoje notranje sile in zaradi napete vsebine.«
»Reichspost, Wien«

»Najznačilnejši film tega tedna in najzanimivejši film več tednov je »Bengali«.«
»Daily Mail«

»Po dolgem času res zabaven film... najboljši film, kar jih je zagledalo luč sveta v Paramountovih studijih, odkar pišem filmske kritike.«
»Evening Standard«

»Najveličastnejši zabavni film, kar jih je ustvarila človeška roka. Hitite, ogledite si ga, uživali boste!«
»Daily Telegraph«

»Ta film si velja ogledati, se o njem porazgovoriti in si ga spet ogledati... Najkrasnejši pustolovski film od »Ben-Gesta« do danes.«
»Sunday Dispatch«

»Bengali« je najboljši film, ki ga je Paramount ustvaril. V resnici velik film letošnjega leta in preteklih let.«
»The Hollywood Reporter«

»Če zamudite ta film, boste zamudili najboljši film, kar nam jih je poslal Hollywood in splot katerakoli filmska družba.«
»Stars«

KINO SLOGA

Ljubljanski dvor Tel. 27-30

Od 29. oktobra do vključno 4 dni
1. novembra

Barkarola

Omamljiva pesem beneških gondoljerjev, čar karnevalske noči, pesem sreče in ljubezni iz »Hoffmanovih pripovedk«.

V tem filmu vam bomo predstavili najnovejši ljubavni par **GUSTAVA FRÖHLICHA in LIDO BAAROVA**

Najnovejši vefilm Ufe!
Premiera!
Prvikrat v Ljubljani!

Od 2. novembra do vključno 4 dni
5. novembra

Premiera krasnega, nepozabnega filma

POSLEDNJI VALCEK

Glasba: **OSKAR STRAUSS**
v glavnih vlogah:
CAMILLA HORN in **SVETISLAV PETROVIČ**
Sodelujejo: Adela Sandrock, Hans Junkermann, Tibor Halmay in drugi

Pri vseh predstavah najnovejši zvočni tednik s slikami iz Abesinije kot dopolnilo

Predstave ob delavnikih ob 16., 19.15 in 21.15 uri, ob nedeljah in praznikih ob 15., 17., 19. in 21. uri

Ni ke cene 4'50, 6'50 in 11 Din

Razkošno opremljen in moderno preurejen kino z najboljšo zvočno aparaturo!

Premiera monumentalnega Ufinega vefilma
Triumf filmske umetnosti! Nad 3000 sodelujočih

DEVICA ORLEANSKA

V glavnih vlogah: Gustav Gründgens, Heinrich George, Rene Deltgen, Hans Brausewetter in drugi

Samo 3 dni
od 30. oktobra do vštetega
1. novembra

Od 2. novembra do 6. novembra

PLES V SAVOJU

Glasba: **PAUL ABRAHAM**

Šlager sezone! **GITTA ALPAR** v razkošni opereti

Hans Jaray
Rose Barsony
Willi Stellner
Feliks Bressart
Otto Wallburg

Pri vseh teh sporedih predvajamo še najnovejši zvočni tednik s posnetki z abesinskega bojišča. Padeč Adué, italijansko-abesinska fronta itd., itd.

Najelegantnejši kino — najnižje cene
Predstave ob delavnikih ob 16., 19.15 in 21.15 uri
ob nedeljah in praznikih ob 15., 17., 19. in 21. uri

KINO UNION TELEFON 2221

Poravnajte naročnino!

Njena velika ljubezen

PO FRANCOŠČINI PRIREDIL B. P.

3. nadaljevanje

»Čudna istorija je to, gospodična! Meni je hudo žal, da se vam je pripetila. Mož, ki nosite njegovo ime, utegne biti bogve kakšen razuzdanec, ki vas je v Londonu ujel na limanice.«

Užaljeno sem jo zavrnila: »Saj vendar pravim, da ga še svoj živ dan nisem videla!«

»Tako vi pravite, otrok moj. Jaz vam sicer varjamem, ker vas poznam — a kako naj pričam svoje prijatelje, da imate vi prav in ne drugi? Služinčad že začena vihati nosove in stikati glavice; jutri bo vedela že vsa vas. Nihče ne bo čakal, da se stvar razvozi; vsi se mi bodo posmehovali in me blatili, da sem vzela takšno osebo v hišo.«

Vsa kri mi je izginila z obraza. Vstala sem:

»To se pravi, gospa, da ste me obsodili?«

»Poslušajte, otrok moj. Rada bi vas še obdržala, samo ne vem, kako naj ljudem jezike zavem... Saj razumete...«

»Razumem, gospa,« sem grenko odgovorila. »Ljudem se hoče žrtve, da bo njihovemu svetohlinstvu zadoščeno. Zato seveda ne gre, da bi me vi branili. Že jutri zjutraj zapustim to hišo; lahko mi verjamete, gospa, da mi je zelo žal, ker sem vam s svojo navzočnostjo pod vašo streho napravila takšne neprilike.«

»O, ne bodite užaljeni... razumeti me morate...«

Toda že sem se ji mrzlo priklonila:

»Moj poklon, gospa.«

Mojega potrpljenja je bilo konec; niti besedice ne bi bila mogla več prenesti.

Drugo jutro sem vstala, ko se še dan ni zaznaval. Hlastno sem spravila svoje reči v kovčeg, zakaj v tej negostoljubni hiši nisem več strpela. Da ji bom mogla čim prej dati slovo, niti dol nisem šla, kakor po navadi, na skupen zajtrk z gospo — vsake minute mi je bilo škoda.

Tako me je častitljiva dama videla šele okoli enajstih, malo preden sem stopila v voz, da se odpeljem na postajo.

Bila je zelo ljudomila in se je delala, kakor da bi ji bilo žal snočnjega nastopa. Ko sva se razšli, mi je stisnila v roko zaprt ovitek s skromno plačo, ki mi je šla za prejšnji mesec; to je bilo tako rekoč vse, kar sem takrat premogla.

Pismo sem odprla šele v vlaku. Toda namestu tisoč frankov, kolikor mi jih je bila gospa Narbonne dolžna, sem zagledala dvakrat toliko. Pismo je bilo kratko:

Dovolite mi, dragi otrok, da vam navržem to malenkost; sprejmite jo v znak priznanja iz rok človeka, ki vam je bil naklonjen in ki je zmerom znal ceniti vaše usluge.

Zelim vam mnogo sreče v življenju; ustregli mi boste, če mi boste kdaj pa kdaj pisali, kako vam gre. Če vam pa usoda ne bi bila mila, se prav tako ne pozabite obrniti do mene.

Verjemite mi, da sem vas iskreno ljubila.

Vaša
Ana Narbonne.

To pismo in čuvstvo, ki ga je narekovalo, sta me globoko ganila. Laže mi je bilo pri srcu ob zavesti, da mi ne bo treba misliti na staro gospo s tisto

grenkobo, ki je je bila zadnje ure polna moja duša.

Dama me je bila žrtvovala iz strahu pred babjimi čencami, zato se mi je pa toliko bolj odložila s tem pismom; v njem sem videla dokaz, da cenil moj značaj in da ni pozabila prijetnih uric, ki sva jih skupaj prebili na gradu.

Bilo mi je, kakor da bi se bilo nekaj sprostilo v meni; prvič od snoči sem začutila pekoče solze v očeh, solze sproščenosti in olajšanja.

Namenila sem se v Louviers. Kaj bom zdaj počela?

Moji prihranki so bili tako skromni, da še misliti nisem

Pismo sem odprla šele v vlaku. Toda namestu tisoč frankov, kolikor mi jih je bila gospa Narbonne dolžna, sem zagledala dvakrat toliko...

smela na brezdelje; toda to me takrat ni najbolj skrbelo. Bolj ko na vse drugo sem morala misliti na neznanega Angleža, ki mi je tako na lepem prevrgel vse dotodanje načrte in me spravil v tak položaj, da nisem nikjer videla izhoda.

Toliko sem sklenila: preden pojdem kakšne službe iskati, rajši počakam, da se pogovorim z notarjem, mogoče bo med tem le kaj novega dognal. Moja deklška čast mi je bila več ko služba in denar; dokler nisem na čistem s to strašno poroko, ki mi je ko mōra ležala na duši, ne bom imela mirne vesti. Zato je moja prva dolžnost, da se odkrižam imena Arturja Wintertona.

Da bom lahko bolj neodvisno nastopala, nisem potrkala pri usmiljenkah, kjer sem živela toliko let, čeprav vem, da mi ne bi bile odrekale gostoljubja; rajši sem šla v hotel.

Notarjev nasvet

Tista dva dni, ki sta me delila od dogovorjenega obiska pri notarju, sta se mi zdela ko

večnost. Naposled ju je bilo pa le konec. Ob zgovorjeni uri sem potrkala pri gospodu Dupontu, vsa tresoča se od nestrpnosti.

»Na žalost vam ne morem nič dobrega povedati,« me je ogovoril notar, ko me je zagledal. »Ničesar novega nisem dognal.«

»Ničesar?« sem poparjeno zajecljala.

»Prav ničesar! Med Merheimovimi listinami sem zamljal kakršnekoli omembe zastran vašega zakonskega stanu.«

»To se mi zelo čudno zdi.«

»Mogoče je bila vaša poroka zanj tako vsakdanja reč, da se mu je še vredno ni zdelo omeniti.«

Nejeverno sem zmajala z glavjo; notarjeva domneva se mi ni videla kdo ve kaj tehtna.

»Stopil sem tudi k usmiljenim sestram. Povedale so mi tako kakor vi: da ste bili v Londonu in da vas je varuh tja poslal.«

»Nu, vidite!...«

»Posebno natanko sem izprašal redovnico, ki vas je spremljala na potovanju.«

»In?«

»Rekla je, da vas ni niti trenutek pustila same.«

»Ah!«

»Potem se je pa spomnila, da se vam je nekoč zahotelo iti k maši v Bavarsko kapelo na Regent-Streetu.«

»Res je!«

»Ker ni mogla z vami, ali se

Vsaka dama

ima drugačno postavo, zato si mora naročiti steznik in nedrček po meri pri I. Salaj

salon za steznike in nedrčke

Ljubljana, Tyrševa 1a/III (dvigalo ves dan na razpolago)

»Nu, v tisti cerkvi sta se vi in Artur Winterton poročila.«

»Ah!... To je pa že preveč!« Zdajci mi je pa bušil val krvi v obraz. Spomnila sem se neke okoliščine, ki sem jo bila v teh štirih letih in pol docela pozabila.

»Kaj vam je?« je vprašal notar. Opazil je bil, kako sem se nenadoma zmedla.

»Nečesa sem se spomnila... a morda je le golo naključje...«

»Ali mi ne bi povedali...?«

»Ko sem nekega dne molila v cerkvi, je prišel mimo mlad nov poročen par. Nevesta, ljubka plovka bolj majhne postave, je bila oblečena silno razkošno, on je bil pa hudo velik in zelo suh... Če bi ju zdaj spet videla, bi ju pri prič spoznala. In ker se mi je ona zdela vsa srečna, on pa zelo resen, sem sklenila moliti zanj. Tako nenavaden par sta se mi zdela, da me je obšel čuden občutek: ta dva človeka pač ne bosta srečna v zakonu, sem si dejala na tistem.«

Pridušila sem glas. Čudna misel mi je zletela po glavi. Kakor bi govorila sama s seboj, sem zamrmrala:

»Kdo ve, ali nisem bila takrat priča pri poroki Arturja Wintertona?«

Notar je odkimal. Zanj so veljala samo dejstva; njegov pravniški duh je zavrgel vse, kar je le od daleč dišalo po domišljiji.

»Če bi bilo tako, bi morali domnevati, da gre za zamenjavo oseb in da je vaš varuh imel pri tem prste vmes.«

»To se mi skoraj ne zdi neverjetno.«

»Nikar tako naglo, otrok! Poprej moramo videti...«

»O, vem. Videti moram... Vedeti hočem... Rotim vas, gospod notar, pomagajte mi! Ko sem danes prišla k vam, sem bila polna upanja...«

»Sami vidite, da ne vem niti trohice več kakor zadnjic.«

»Kaj naj tedaj storim?«

»Razmišljal sem že nekoliko o tem...«

Naslonil se je v naslanjaču in sklenil roke.

»Tu pri nas ne bova ničesar več opravila. Po zakonu ste Wintertonova žena; vaše listine so v redu — česa naj torej še iščeva pri naši gosposki? V London morate!«

»Če moram, bom šla.«

»Morate. Tam boste poiskali onega odvetnika, on vas bo pa seznanil z mistrom Wintertonom. Tako se boste vsaj lahko sami z njim pomenili, potem boste pa že videli, kako in kaj.«

»Doslej še ne vidim težav, zakaj ne bi storila po vašem navetu.«

»Ena težava bi utegnila biti.«

»Katera?«

»Kaj, če srečate pri Mr. Wintertonu ženo, ki bi vam vrgla v obraz, da nosite ime, ki vam ne gre?«

»Res je... Kakó naj dokažem, da sem res Renata Morandova in da je vse drugo laž in sleparija?«

»Mislim sem na to možnost, četudi se mi ne zdi prav verjetna. Zakaj, če pošlji Artur Winterton svoji ženi vzdrževalnino, je to dokaz, da ne živi pri njem. Toda zgodilo bi se lahko, da bi druge priče hotele ovreči vaše trditve. Zato sem dal napisati pismo za Mr. Bennetta.«

»Kaj mu pišete?«

»Da pride te dni moja klijenka Renata Morandova k njemu, ker bi rada dognala, kaj je z njeno poroko z Arturjem Wintertonom, češ da ga sploh ne pozna.«

»To je gola resnica.«

»Dokler niste Wintertonu videli, ne morete trditi, da ga ne poznate. Kdo ve, ali vam ni na oko znan?«

»Naj bo, pojdiva dalje. Kaj mu še pišete?«

»Da je zastran osebe moje klientke sleherni dvom odveč; da vam je res Renata Morandova ime in da ste rojeni tam in tisti dan, kakor se bere v poročnem listu...«

»To drži.«

»Na koncu ga prosim, naj vam pomaga razjasniti to zadevo.«

»To ste lepo storili, gospod notar!«

Na obrazu se mi je videlo, kako sem hvaležna vriemu možu, da se je tako nesebično zavzel zame. Toda stari gospod se mi je očetovsko nasmehnil:

»Zahvaljevali se mi boste, ko bo vse urejeno — bojim se pa, da še ne bo tako brzi! Dotlej pa kar nič ne odlašajte in se prej ko mogoče odpeljite v London. Zbral sem vse vaše listine, tako da ste zastran legitimiranja lahko brez skrbi. Potrebna mi je le še vaša slika s podpisom, vse skup mora pa policija potrditi. Če imate slučajno kakšno novejšo sliko s seboj, pojdiva dva moja pisarja koj zdajle z vami h komisarju, da uredite tudi to stvar.«

Na srečo sem imela v torbici najmanj deset slik; napravila mi jih je bila šele pred nekaj dnevi gospa Narbonneva. Notar si je izbral eno od njih in jo pripeljal na neko listino.

»Zdaj pride pa druga reč: za vožnjo v London je treba denarja.«

»Dva tisoč frankov imam,« sem rekla nekoliko v zadregi zaradi svojega siromaštva.

»Premalo bo,« je zmajal notar z glavo. »Z dr. Bordetom sva se dogovorila, da vam izplačava do nadaljnjega teh 60.000 frankov, ki jih je Merheim sprejel za vas, pa ne veva, kaj naj z njimi napraviva.«

»Tega denarja ne morem vzeti! Namenjen je Wintertonovi ženi, a to nisem jaz.«

»Zastran tega se pomenite s svojim možem. Po zakonu ste madame Winterton in moja dolžnost je, da vam ta denar izročim.«

»Če je tako, se ga zda rajši ne dotaknem.«

»Kakor mislite. Lahko mi pa napišete pobotnico za 15.000 frankov, ki sem jih dobil te dni za vas in vam jih nameravam takoj odšteti; mislim, da ta denar lahko z mirno vestjo spravite.«

Kar vrtelo se mi je pred očmi; nisem mu mogla verjeti.

»Ali res mislite, da smem vzeti ta denar?«

»Menda! Saj je vaši!«

»In s katerim imenom naj se podpišem na pobotnici?«

»S svojim.«

»Pr: v.«

Odločila sem se: vzela sem pobotnico, ki mi jo je ponudil notar, in se podpisala: Renata Morandova.

»Ali ne boste dodali: žena Arturja Wintertona?« se je nasmehnil stari gospod.

»Nikoli!« sem zavpila in skočila pokonci.

Toda notar me je smeje se potolažil.

»Pri navadni pobotnici je res vseeno.« Pomel si je roke: »Se jaz sem strašno radoveden, kako boste v Londonu opravili. Čudna reč, zelo čudna!...«

»Pisala vam bom.«

»Zanesem se.« Ker sem vstala in se pripravila za odhod, je tudi on vstal:

»Se tale svēt bi vam rad dal: Nič strahu pred Angleži in ne dajte, da bi vas ugnali s svojo redkobesednostjo.«

Poslovia sem se in vzela petnajst tisoč frankov, toda bila mi je, kakor da bi jih bila ukradla. Nisem se mogla spriti

Izvrsten je Dr. OETKER-j a glas, prodrl je v najmanjšo gorsko vas!

TIVAR-OBLEKE.

Za god in praznik mati dobro ve, otroci se Dr. OETKER-jevih kolačev veselci!

Jazniti z mislijo, da bi bil ta denar res moj.

Od notarja sem šla na policijo; notarjeva pisarja sta me spremila. V dvanajstih minutah je bilo vse urejeno, listine potrjene, fotografija overovljena.

Dva dni nato sem že plula proti Londonu.

Renata spozna svojega »moža«

Vožnja je hitro minila. Tako sem bila zaverovana v svoje misli in prečudno prigo- do, ki mi jo je usoda pripravila, da še vedela nisem, kdaj je lad- ja pristala na angleškem obrež- ju.

V Croydonu me je vprašal železniški uradnik, na kateri londonski postaji želim izstopiti. Na Viktorijini, sem odgovorila. Šele to vprašanje me je obu- dilo v resničnost; šele takrat sem se zavedela, da sem na koncu svojega potovanja.

Ob sedmih zvečer je bilo, ko sem stopila na londonska tla. Mesto se mi je zdelo za to uro silno živo in razgibano; vtis sem imela, da je prijazno in gostoljubno.

Ze med vožnjo sem bila naro- čila sobo v hotelu blizu Picca- dillyja, ki mi ga je priporočil moj hotelir v Louviersu. Tako mi ni bilo treba begati po me- stu za stanovanjem. Čakala me je že dobra večerja in — tega sem bila bolj vesela — mehka in vabljava postelja za prvo noč.

Drugi dan ni bilo še deset, ko sem potrkala pri Mr. Bennettu. Sprejel me je mlad pisar in

va vročica, da bi tudi njega čim prej spoznala.

Ko sem bila zunaj, sem po- mignila najbližjemu šoferju in mu povedala naslov.

Baker-Street je velika in ši- roka, z drevjem zasajena cesta. Hiša številka 132 je bila skrita v ozadju majhnega tlakovane- ga preddvorja; ker so bila vrata na cesto odprta, bi si jo bila lahko po mili volji ogledala, toda vro- čična nestrpnost mi ni dala, da bi stala pri miru. Saj se mi je za temi zidovi obetal ključ do skrivnosti mojega zakona!

Pogledala sem na uro.

Ali smem že zdaj potrkati pri siru Wintertonu?

Ura je bila šele pol enajstih. Sama pri sebi sem si rekla, da utegne biti ta čas primeren za obisk.

Zavila sem torej skozi velika vrata na dvorišče.

Na levi, v garaži, je neki uslužbenec snažil avtomobil.

Šla sem k njemu in ga po an- gleško vprašala, ali je mister Artur Winterton doma.

Možak se je vzravnal in mi počasi in brez besede pokazal na glavna hišna vrata.

Široke predvežne stopnice so držale tja. Pritisnila sem na zvonec. Takoj je prihitel star služabnik. Toda odprl je vrata le za špranjo, toliko da me je lahko premeril od nog do glave.

Vljudno sem ponovila svoje vprašanje.

»Dogovorjen sestanek?« je de- jal kratko.

»Ne,« sem odgovorila.

»Pismeno!«

Hotel je zapreti vrata, pa sem bila že potisnila nogo v špra- njo; moral jih je pustiti odprta in me poslušati.

»Prihajam po naročilu mistra Bennetta,« sem se zlagala brez sramu. »Moram videti sira Wintertona! Odnosite mu mojo posetnico: prepričana sem, da me bo sprejel.«

»Dvomim,« je dejal lakonsko kakor prej.

Kljub temu je iztegnil roko: »Prosim.«

Dala sem mu posetnico.

Seveda je bilo na njej natis- njeno samo moje deklško ime. S svinčnikom sem bila pa že prej dopisala tri vrstice:

»Prosim gospoda Arturja Win- tertona, da mi blagovoli žrtvovati nekaj minut v važni zadevi.«

Stari sluga je odšel in zaprl vrata za seboj. Tako sem mo- rala ostati zunaj v veži.

Nazaj ga ni bilo najmanj de- set minut. Ze sem se začela bati, da me ni pozabil; ravno sem premišljala, ali bi še enkrat po- zvonila, ali bi pa kratko in malo odšla, ko sem zaslišala njegove korake. Prihodnji mah so se vrata odprla.

»Vstopite!« je na kratko dejal stari služabnik.

Parlament „Družinskega tednika“

Zakaj se tako množe nesrečni zakoni in ločitve?

Kaj pravi kmetica

Da je po vojni toliko nesrečnih zakonov in razporok, je vzrok:

1. Ker manjka morale in
2. medsebojnega resničnega spo- štovanja, ljubezni, zvestobe in po- trpežljivosti.

A. Z., kmetica

Posledica vojne

Mladina je v vojni rasla v popol- ni svobodi. Očetje so bili na fron- tah, matere pa preobložene z de- lom. Tudi v šolah ni bilo pravega reda. Ta mladina je dorasla in po- stala godna za ženitev. Toda kak- šna je? Podobna je drevesu, ki je kljubovalo vsakemu viharju in ki se ne umakne niti za ped. Kaj sledi iz tega? Nagle, nepremišljene poroke, nato prebujenje in razoča- ranje, potem še bolj neumestna lo- čitev in kmalu kesanje in obup. Treba bi pa bilo vpoštevati tudi to: ne glej samo gnezda, glej rajši ptiča, kakšen je. Vse to se pa godi bolj po mestih, ker po vasih je ljudstvo bolj mirno in nepokvar- jeno.

V. O., moški

»Gorenjka« pravi:

Zakon ravnotežja je: Po velikem pomanjkanju, skrbeh, žalosti in stiski si človek nehoti zaželi druge skrajnosti: veselja, sproščenja vseh vezi, brezskrbnosti. Zgodovina nas uči, da je po vsaki večji vojni najbujnejše zacvetelo zanikavanje vsake dolžnosti in občečloveških zakonov, da se je do viška razpasla lahkomišelnost, razuzdanost, da so se množili umori in tatvine.

Tudi svetovna vojna je pokazala svoje slabe posledice. Rusko pojmo- vanje »zakonske svobode« je zašlo v vse evropske dežele. Ljudje pre- zirajo naravne vezi, zato pa s tem večje vneto iščejo umetnih. Pre- več se je razvilo samoljubje. Naj- več je zakoncev, ki so se poročili zaradi udobja in denarja ali za- radi drugih ugodnosti. Kvečjemu še slepa strast je bila po sredi. Ko je vse to minulo, je bilo tudi za- konskih vezi konec. Mnogo je kri- va tudi dvojna morala moža, ki si

Nekaj novega za naše gospodinje

Naše čitateljice so gotovo že kaj slišale o Radion-poslovalnici, ki se nahaja v Ljubljani na Mestnem trgu št. 23, nasproti rotovža. V tej poslovalnici se dajejo navodila, kako se pere belo in pisano peri- lo, pa tudi volna in svila. Ne samo to! Tam lahko sami operete pod strokovnim nadzorstvom razne svilene in volnene predmete, elek- trična centrifuga Vam jih takoj posuši. Na razpolago so likalniki in v komaj pol ure je perilo, jumper, svilena bluzna, obleka in slinčo spet lepo čisto in kakor novo. To po- slovalnico je ustanovila tvrdka Schicht, da svojim odjemalcem praktično pokaže pravilno uporabo Radiona. Zato se priporoča, da vsaka gospodinja to poslovalnico osebno obiše. Opozorjamo naše cenj. čitateljice na Radio posloval- nico, ki pomeni v teh težkih ča- silih za naše gospodinje veliko pridobitev. Mnogo stvari, za katere ste že mislili, da jih morate za- vreči, si tam lahko spet operete in zlikate. Prednost je tudi v tem, da dela ta poslovalnica popolnoma zastonj.

Kako sodi delavčeva žena

Kaj je vzrok ločitev zakonov?

1. Preplitvo medsebojno spozna- vanje pred zakonom;
2. Prerahljo vsajena cvetka lju- bezni, ki jo zlomi ali izruje sapica najmanjšega prepira;
3. Ker se grade zakoni le pre- več na nestalnih tleh denarnih vprašanj.

M. S., delavčeva žena

Samo do moževe službe jim je

Nesrečnih zakonov je zato če- dalje več, ker so današnja dekleta taka, da gre vsaka samo za tem, da dobi lepega moža na visoki stopnji in nič ne misli na njegovo duševnost.

Mož mora imeti čim večjo plačo, mora znati vse sporte, jo mora voditi po vseh zabavah in plesih. Po mojem prepričanju so žene naj- večkrat same vzrok ločitev zako- nov. Na primer: dekle iz srednje- ga sloja dobi bogatega ženina in se poroči, zato ker je lepa. Gospo- dinjiti ne zna, kuhati pa tudi ne. Razvajena vsega se pridno šminka, barva nohte in se pudra. Tako na- pravljena gre kakor lutka. Možu razmetava denar, živi razkošno in tako imetje koplji od dne do dne. Mož in žena se začneta pripraviti in tudi pretepati. Mož očita ženi, da ni znala gospodinjiti; žena za- hteva ločitev zakona, ker jo mož pretepa in sirovo ravna z njo. Ne pomisli pa, da je ona sama to za- krivila.

Naj vam navedem še tale res- ničel primer: dekle je staro tride- set let (nekaj ur manj ali več ne igra vloge) in ima tele lastnosti: kuhati še vode ne zna, pridno ka- di, pri vincu se nazaj drži, obleče- na hoče biti po zadnji modi, če- tudi to njeni dohodki ne dovolijo, fantiče rada lovi... ali bo vesel, ka- teri jo dobi!

Največje zlo, katero povzroči lo- čitev zakonov, je da žena ne zna gospodinjiti!

E. K., lesni delavec

Poroke zaradi denarja

Da je danes toliko razporok, je vzrok:

1. Ker se večina poroči le zaradi denarja, potem je pa tako kakor pravi pregovor: dota se zmota, štor mu pa ostane.
2. Nekaterim gre bolj trda za boljše polovico, pa že ne gleda to- liko ali bo za njo ali njega, le sa- mo to je poglavitno, da se poroči.
3. Zdaj po vojni je vse moderno in zato je tudi zakon dobil svojo modo. Kjer ni ločitve, tudi moder- nega zakona ni.

Gorenjka II.

ZA VSE SVETE!

Za mamico:

- Damski sport double plašč Din 390 do 490
- Damski zimski plašč ... Din 500 do 1090
- Nepremočljiv hubertus ... Din 320.

Za očka:

- Obleke za delovne dni ... Din 170 do 240
- Boljše obleke ... Din 290 do 390
- Kamgarn obleke ... Din 490 do 690
- Hlače ... Din 75 do 160
- Raglani ... Din 320 do 790
- Paletoji ... Din 590
- Nepremočljiv hubertus ... Din 320
- Sportne čepice ... Din 12 do 20

Za deklice:

- Sekica obleke ... Din 90 do 130
- Sportni plašči ... Din 190 do 290
- Nepremočljiv hubertus ... Din 260

Za dečke:

- Otroške obleke ... Din 60 do 160
- Dečje obleke ... Din 160 do 240
- Dečji raglani ... Din 170 do 290
- Boy plaščki ... Din 240 do 320
- Pump hlačke ... Din 45 do 60
- Sportne čepice ... Din 10 do 14
- Nepremočljivi hubertusi ... Din 160 do 220

Poleg tega bogata izbira raznih oblek, ce- nene in dobre kvalitete.

POSETITE NAS!

TIVAR OBLEKE

privošči vse mogoče, a zahteva od žene absolutno zvestobo. No, pa tudi žene so jih začele posnemati! O vsem tem je bilo govora v »Nje- nih sanjah« in ne bom ponavljala.

Le to bom omenila, da je mnogo premalo notranja skladja med njimi. Zakon pomeni žrtvovanje obeh, moža in žene. Iz ljubezni se je treba odreči vsem mogočim last- nim kapricam, zatajiti svoje čisto osebne želje, potrpeti z zakonskim drugom, žaveti zanj, ga razumeti, mu brezpogojno zaupati! Vsega te- ga pa danes zakonci ne znajo. Vsak je sam sebi prvi, otroci so le nepotreben balast.

Najhušje je pa, da danes ljudje ne znajo več odpustiti. Ne poznajo več prelepih nauk Kristusovih, ki je celo svojim morilecem od- pustil.

Gorenjka

Trije glavni vzroki

Da je toliko nesrečnih zakonov, bi se dalo navesti mnogo vzrokov. Tu jih pa navedem le par:

1. Dekleta so vajena, da si sama služijo kruh, torej so neodvisna. Kaj čuda, da se v zakonu le težko ali se pa sploh ne podvržejo možu. Ne marajo biti od nikogar odvisna. Mož pa to neodvisnost žene zopet težko prenaša.

2. Mnogo poročenih žena je pri- moranih še hoditi v službo. Ko pride mož ves izmučen od celo- dnevnega dela v pisarni domov, si želi pač skrbne nege svoje vedre, vesele ženiče. Kako naj mu pa že- na vse to dá, če je pa sama še bolj izmučena in potrebna negel! Nič čudnega, da si mož potem išče razvedrila drugje.

3. Zaradi krize so le premnogi zakonski kandidati primorani že- niti se po denarju in ne po srcu.

Da tak zakon ni srečen, je več ko gotovo.

Končno nam je današnji vrto- glavni čas prinesel vse preveč ner- voze, katere časih nismo poznali.

M. Z. (ženska)

Moralna pokvarjenost

Vzrok nesrečnih zakonov in po- gostih razporok je nesoglasje mo- ralno pokvarjenih zakoncev, vsled česar se začnejo pripraviti in konč- no pride v takih primerih največ- krat do ločitve.

I. O., delavec drž. žel.

Poroke na ukaz

Nič čudnega ni danes, če slišiš, da se bo prijateljica ali prijatelj ločil. Zakaj? Zato, ker so naju po- ročili starši, boš dobil odgovor. Ali: Ker se ne razumeva. Nekaj časa sta bila še skupaj, sedaj sta se pa naveličala in se kratkomalo ločila. Nič čudnega, saj se vse modernizira, zakaj se ne bi tudi to?

Sprememba. Če so v drugih re- čeh ljudje avtomati, po mojem v zakonu niso, saj ne bo nihče ostal tam, kamor ga bodo drugi porinili.

Z. M. (dekle)

Zaradi pomanjkanja prostora smo morali mnogo odgovorov odlo- žiti na prihodnjo številko. Zato danes samo ponovimo vprašanje, ki smo ga že prejšnji teden obja- vili:

Kaj bi Vi storili za omiljenje nezaposlenosti?

Odgovori na to vprašanje mo- rajo biti v naših rokah najkasneje do 10. novembra

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Prekloni in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglaš je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglaš šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali o' lasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po pošni nakaznici, po pošni položnici na ček, račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znakah obnem z naročilom.

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

IŠČEM POTNIKA za Slovenijo, eventualno zastopnika, ki zastopa še kateri drugi predmet. Vladimir Jagarič, »Merkurs, veletrgovina papirja, Zagreb, Jelachičev trg 15.

17-LETNO DEKLE s 3 razredi meščanske šole išče primerne službe. Nastopi takoj.

POVERJENIKE SPREJMEMO v vseh krajih Dravske banovine, pa tudi drugod, kjer je večja slovenska kolonija. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Lep postranski zaslužek«.

Prodajam

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

»MERKUR«, VELETRGOVINA PAPIRJA, pisarniških in šolskih potrebščin. Lastna naklada b o ž i č n i h razglednic, a tudi ostale slavnostne papirnate servijete, krep-papir, svileni papir in ostale papirnate izdelke, ki spadajo v to stroko, imam na skladišču. Cene in pogoji povoljni. Vladimir Jagarič, Zagreb, Jelachičev trg 15, telefon 81-94.

NE RAZMETAVAJTE DENARJA
Kupujte pri nas

Otomane od	Din 410'—
Couch sofe od	Din 1200'—
spalni couch od	Din 1700'—
afrik modroci od	Din 210'—

ZAKRAJSEK, Ljubljana, Poljanska cesta 17, PRVOVRSTNI PREMOC poceni in hitro dostavlja na dom priznana trgovina s kurivom Vrhunc Ivanka, Ljubljana, Bohoričeva c. 25.

MAKULATURNI PAPIR na prodaj. Vpraša se v upravi »Družinskega tednika«.

OTROŠKI VOZIKI, posteljice, mizice, ograjice, tričkiji itd. solidno izdelano in poceni pri **S. Reboj & drug**, Ljubljana, Gosposvetska cesta 18, Kolizej.

BELO GOSJE ČESANO PERJE prvovrstne kakovosti, izbrano in mešano s puhom prodam po Din 120'— kilogram. Vprašanja naslovite na M. P. v upravo »Družinskega tednika«.

PREPROSTO DRUŽINSKO HISO v Stenjevcu blizu Zagreba, tik železniške postaje prodam za 90.000 Din, 3 sobe, pritlikine, vrt. Ponudbe Zdunič Kačkoga ul. 5, Zagreb.

Kozmetika

Vsaka beseda 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

BELE ROKE, kljub temu, da gojite sport in opravljate gospodinska dela, boste dobili ali si ohranili z uporabo preizkušene »Creme je fais blanc«, Tuba Din 10'—, Naroča se pri: Nobilior-parfumerija, Zagreb, Ilica 34.

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s **KURIVOM** pri tvrdki **RUDOLF VELEPIČ** trgovina s kurivom **LJUBLJANA VI.** Sv. Jerneja cesta 25 **TELEFON 2708**

Prvi poskus stalni odjem!

ŠPANSKI BEZEG, chypre, šmarcnica so cvetlice, ki krasno diše. Parfium iz njih, izredne kakovosti, dobite v lepih luksuznih stekleničkah. Cena steklenički Din 30.—, Naroča se pri: Nobilior-parfumerija, Zagreb, Ilica 34.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljšje in najzanesljivejše sredstvo proti prhljajem in izpadanju las. Slabi in zanemareni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica z navodilom Din 30'—, Naroča se pri: Nobilior-parfumeriji, Zagreb, Ilica 34.

NEPOTREBNIH DLAČIČ na obrazu, rokah, nogah, prsih itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrižate z uporabo »Erbol praškak«. To sredstvo takoj odstrani dlačice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15'—, — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

LEPE DEKLIŠKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahore«, 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40'—, Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Ženitve

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

Z GOSPODIČNO 19-25 LET, dobro in pridno gospodinjico, ki ima 10-20.000 Din prihrankov, bi se rad poročil. Imaa stalno službo pri T. P. D. Dupise s sliko na upravo lista pod šifro »Srečen zakon«.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

INTELEKTUOSNO gospodično z dežele, najrajši z Gorenjskega, bi hotel ob četrkih ali sobotah spremljati na pisne vaje. Dupise pod »Srodna duša« na upravo »Družinskega tednika«.

GOSPODIČNO, staro 17 do 22 let, čedne zunanosti, neomadečevane preteklosti in idealnih nazorov, želi spoznati uradnik. — Dupis pošljite na upravo »Družinskega tednika« pod značko »Idealist«.

KATERI SLOVENEK (SLOVENKA) iz tujine bi hotel dopisovati iz filatelističnih ozirov? Pogoji: frankiranje pisem z brezhibnimi, po možnosti najnovejšimi in čim bolj različnimi znamkami. Ponudbe na upravo lista pod »Filateliste«.

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici

A. Presker

Sv. Petra cesta 14

Za mal' d'narja dost' muzke!

Plošče - gramofone izposojamo, zamenjavamo, prodajamo in kupujemo

„ELEKTROTON“

d. z o. z.

pasaza nebotičnika

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

LEPE MACICE. Prosi se ljubitelj lepih mačic, da se oglasi in jih vzame, da jih ne bo treba ubiti. Pošta Bianca.

POSREDUJEM DENAR na hranilne knjižice vseh denarnih zavodov Rudolf Zore, Ljubljana, Gledališka ulica šte. 12, telefon 38-10. Pisemen odgovor 3 Din v znakah.

Kupim

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

ŽUPANČICEVE ZBIRKE »V zarje Vidover«, »Časa opojnosti« in »Samogovorje kupim nevezane. Ponudbe s ceno na upravo lista pod šifro »Župančice«.

DOBRO OHRANJENA LETNIKA »ROMANA« 1929 in 1930, nevezana, kupim. Ponudbe s navedbo cene pod »Roman 1929« na upravo lista.

Dopisujte po našem malem oglasniku!
Kupujte po našem malem oglasniku!
Prodajajte po našem malem oglasniku!

Prihajamo in prinašamo zopet modne novosti za jesen

MANUFAKTURNA VELETRGOVINA

A. & E. SKABERNĚ

LJUBLJANA * MESTNI TRG

BLAGO za damske plašče in maške suknje za jesen in zimo

nudi ugodno — državnim uradnikom tudi na obroke

OBLAČILNICA ZA SLOVENIJO

Tyrševa c. 29
Hiša Gospodarske zveze
Obiščite nas!

BENGALI

PREMIERA V LJUBLJANI ZA VSE SVETE V ELITNEM kinu MATICI

BENGALI

Indija z dvema obrazoma: romantična dežela „1001 čudeža“, zibelka zahrbtnih zarot in krvavih bojev

Pustolovščine in romantika, mistični čari Indije; Indija, ki se zabava in krvavo bojuje; borba na življenje in smrt, a vendar mnogo šale in humorja

Velikanski film, kakršnega še ni ustvarila človeška roka, kakršen se vidi samo enkrat v sto letih

V glavni vlogi: **GARY COOPER**
V NEMŠKEM JEZIKU

BENGALI